

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, AL. G. BUZDUGAN Principele JEAN CALIMACHI GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GÂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru de la 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

Toți Vânătorii din România Mare trebuie să citească vechea revistă și singura publicație românească cinegetică

„Revista Vânătorilor”

organ al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

care și-a luat greaua sarcină să călăuzească vânătorimea pe drumul progresului spre desăvârșire.

Camarazi vânători din România!

Răspândiți revista voastră, duceți-o la sate, îndemnați pe toți prietenii și vânătorii voștri să se aboneze la „Revista Vânătorilor”

Abonamentul de 300 Lei anual, e la îndemâna fiecăruia.

Biurul Central: CLUJ,

Calea Victoriei, 27. Etajul II

R.R.P.C. dă lămuriri și sfaturi în materie chinologică și chinotehnică, fără nici o taxă. A se anexa la scrisori mărci de răspuns.

Mijlocește vânzări de câini de rasă produși în țară precum și importuri.

Ține registrele matricole oficiale pentru întreaga țară, eliberează și verifică pedigreeuri.

Nu cumpărați decât câini cu pedigreeul verificat de R.R.P.C. și prin mijlocirea Reuniunii.

NOTAȚI PENTRU VÂNZARE:

Un brac german, păr sârmos importat 18.000 lei	Cățel » 6 luni 5.000 lei
Pereche foxterrieri, păr neted 1-2 ani 12.000 »	Cățelușă pointer 6 luni (alb-maroon) . 4.500 »
» » sârmoși 1-2 (dresați vizuină) 13.000 »	Cățea St. Bernhardt cu păr lung (fără pedigree) 7.000 »
Căței foxterrieri netezi și sârmoși 6-12 săptămâni à 1.000-2.000 »	Căței brac german păr neted . 1.500-2.000 »
Cățea setteră trei ani blue-belton . . 12.000 »	Căței setteri (6-8 săptămâni) . 2.500-3.000 »
PRENOTĂRI PENTRU CĂȚEI GRIFFON 3.500-5.000 »	Pointeri 2.500-3.000 »
Springeri-Spanieli 1.500-2.000 lei	Scotish terrieri (2 cățelușe) . . . 4.000 »
Bursucari țepoși 1.500 »	

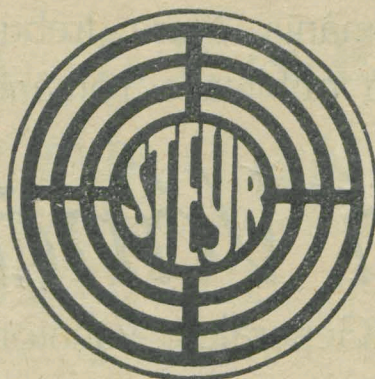
Prețurile (inclusiv pedigree inmatriculat în M.R.C.) sunt loco prăsitör sau alb Cluj R.R.P.C.

Rugăm pe doamnele și domnii membrii ai Reuniunii, să ne trimită cât mai neîntârziat cotizațiile pentru anul în curs, spre a nu fi nevoiți a le trimite cărțile de membru cu ramburs. Cotizația pentru 1930 e de: 200 lei.

Avertizăm de pe acum pe toți amatorii sportului canin asupra Expoziției Generale canine ce se va ține în ziua de 17 AUGUST, a. c. la TG.-MUREȘ. Arbitrii din străinătate. Informațiuni detaliate se vor cere d-lui dr. Alex. Manu, Tg.-Mureș, str. M. Viteazul. 8.

Expoziție specială pentru câini de vizuină și concurs la vizuină artificială în luna Iunie la Arad. Arbitrii din Viena și Cehoslovacia.

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5 — 8,2 — 9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNĂTOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR” CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE
ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin «Uniunea Generală a Vânătorilor din România»,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară.

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer”, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude ori-ce strângere al cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție «Mannlicher-Schönauer», se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm.

Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Noile arme hammerless „Steyr” în calibrele, 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite, styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praș nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte, arma cal. 12 într-una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL «STEYR»

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. *Siguranță absolută* Prin bascularea țevii ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci *cocoșul* armei.

2. *Maniabilitatea.* Prin bascularea țevii putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradăție;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. *Curățirea ușoară.* Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. *Toate piesele sunt interșanjabile.* Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul «Steyr» mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precisia țirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Fabrica română de cartușe de vânătoare-București

Aducem la cunoștința vânătorilor din întreaga țară, că mulțumită mașinilor noastre de înaltă precizie și personalului tehnic recrutat în străinătate dintre cei mai reuți specialiști, am izbutit să fabricăm cartușe de vânătoare care dau rezultate uimitoare din toate punctele de vedere.

Orice vânător dornic a ucide vânatul în care trage și nu a-l răni, orice vânător care vrea să-și stabilească reputația de bun trăgător să nu mai tragă decât cartușele marea 2 stele și 3 stele, încărcate după ultimele cerințe ale balisticei moderne cu pulbere fără fum și materialul cel mai bun existent.

Aceste cartușe se pot găsi de acuma la sediul Fabricii, București Șoseaua Ștefan cel Mare Nr. 45. În provincie se vor găsi de vânzare în două trei săptămâni, în toate capitalele de județ.

AVIZ IMPORTANT. Atragem atenția vânătorilor asupra unui fapt, căruia până acum mulți, foarte mulți nu i-au dat nici o atenție.

Este anume de importanță decisivă pentru tirul unui vânător, ca acesta să tragă la toate vânătorile și întotdeauna cu cartușe încărcate în așa fel, ca toate mărimile de alice, fie de prepelițe, sau de becaține, fie de sitari, sau de potârniche, fie de rațe, sau de epuri, fie de vulpi, sau de lupi, să sboare la țintă cu aceeași viteză nevariabilă. Numai atunci va putea dobândi vânătorul acea siguranță, care-l face ca în mai puțin de o clipă să decidă — în mod reflex dar cu atât mai precis — asupra măsurii cu care trebuie să ochiască înaintea, dedesubtul sau deasupra vânatului aflat în mișcare.

Ori, această viteză egală a alicelor de toate mărimile menită a face posibil vânătorului un tir regulat, nu se poate obține decât variind la fiecare mărime de alice dozajul pulberii și schimbând în același timp și cuantumul de alice. Dar măsura exactă a acestor va-

riațiuni atât de necesare nu s'a putut stabili decât prin încercări îndelungate și laborioase pe Stand-uri, prevăzute cu utilaj modern electric și de înaltă precizie.

Aplicarea acestui principiu fundamental al dozajelor variate, pentru obținerea de viteze egale la orice mărime de alice fără a se schimba sm uciturile (recul-ul) cari rămân invariabile, nu se poate face decât cunoscând cheia acestor măsuri variate și încărcând cartușel cu mașin moderne cum le posedă Fabrica noastră.

Trageți câtva timp cu cartușele fabricate de noi și veți constata o ameliorare a tirului d-v., v și vedea dispărând acele șovăiri în momentul apăsării pe trăgaci, șovăiri cari provoacă întotdeauna scăparea sau rănirea vânatului în care trageți.

A trage cu cartușe proaste însemnează: 1. A vă distruge reputația de bun trăgător și deci de vânător, 2. a transforma plăcerea vânătoarei în permanentă enervare și supărare, 3. a răni un mare număr de vânat care moare în chinuri, pierdut pentru d-v.

Evitați aceste neajunsuri trăgând numai cartușele:

FABRICII ROMÂNE DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE

Marca Fabricii

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Th.

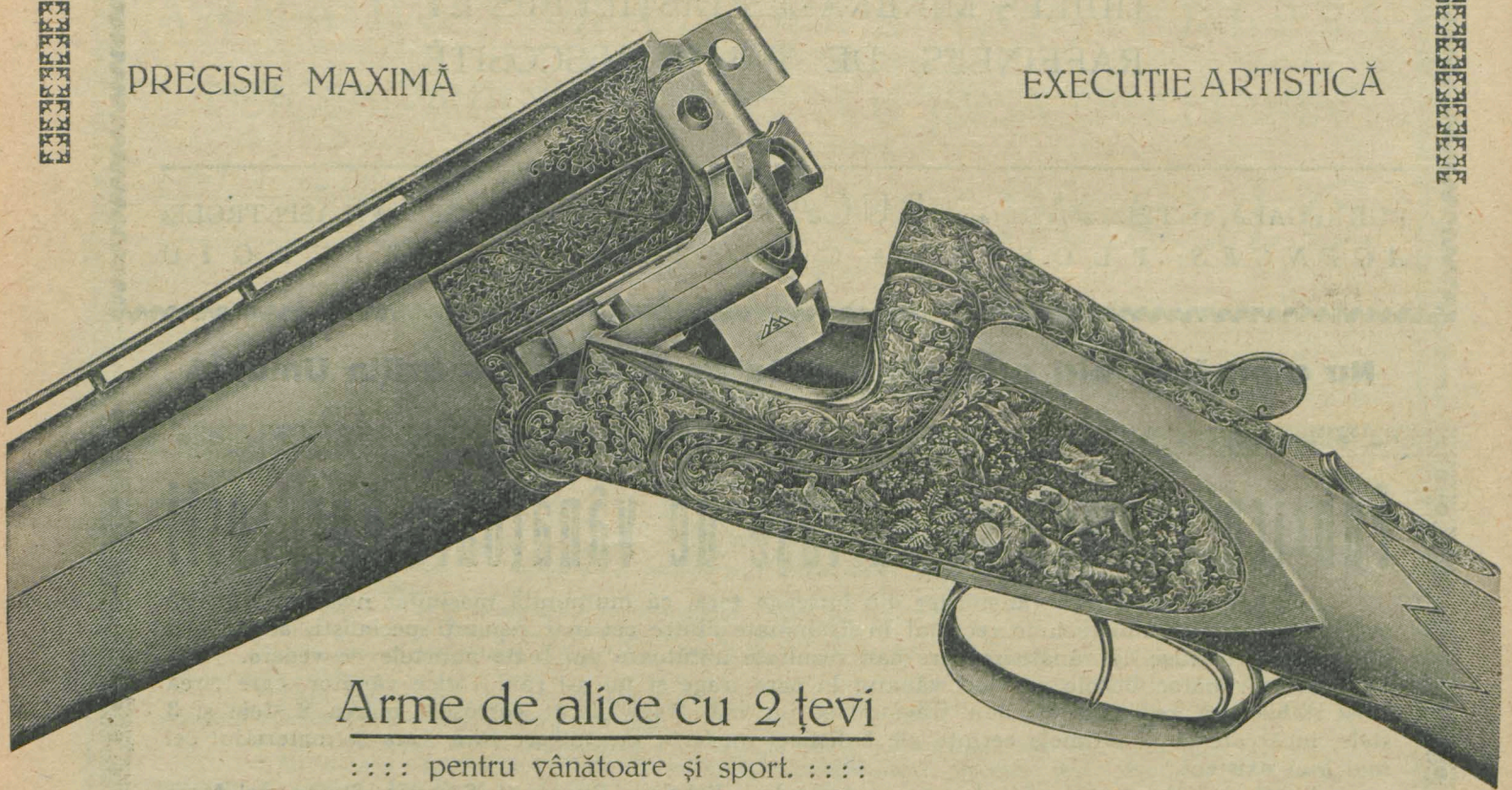
Marca Fabricii

Arme de vânătoare și de sport

IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECISIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alică cu 2 țevi

::: pentru vânătoare și sport. :::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț. ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 Magnum, cu cel mai mare rendement al tirului.

Simson

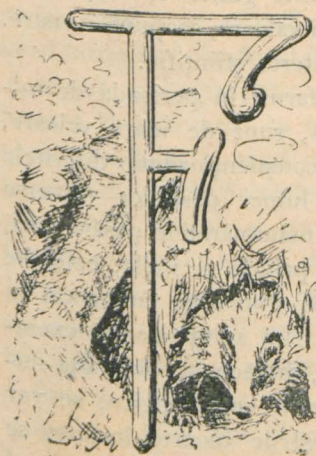
Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

de N. Mantu

STUDII ASUPRA MIGRAȚIUNEI ȘI VIETII PASĂ- RILOR PRIN INELARE

METODELE ȘI ȚELUL URMĂRIT PRIN INELARE

FAPTUL că Oficiul Vânătorilor Regale a primit din partea multor vânători și iubitori ai pasărilor scrișori de felicitare pentru înființarea unei Secțiuni Ornitologice, ne îndreptățește să exprimăm pe calea aceasta Domniilor lor, toate mulțumiile noastre. Interesul vădit, care este manifestat și animează chiar acum la începutul întreprinderii, pe vânători și amatori, ne

reuși, numai printr'o conlucrare conștientă și consecventă în țara noastră, atât de binecuvântată în ce privește viața pasărilor, să lămurească fenomenul atât de mistic până acum, al migrațiunii pasărilor.

Pentru a edifica pe toți colaboratorii noștri, cum și pe cei interesați în cauză asupra întreprinderii noastre cu totul independentă și autonomă, publicăm spre cunoștința generală în cele ce urmează toate instrucțiunile necesare precum și scopul înființării acestei societăți ornitologice.

Cu această ocazie nu putem trece cu vederea să exprimăm Uniunii Generale a Vânătorilor din România, cele mai călduroase mulțumiri, nu numai pentru că a avut bunăvoință să deschidă oricând și necondiționat coloanele organului ei de specialitate « Revista Vânătorilor » pentru cauza noastră, ci îi mulțumim în special fiindcă o putem considera, cum s'ar zice, nașul care a stat alături de leagănul străduințelor noastre științifice, dându-le o bază solidă prin cuvintele ei calde.

* * *

Pentru rezolvirea problemelor de migrațiune pe cale experimentală, se întrebuintează din timpuri îndelungate metoda inelărilor, în toate țările culturale. Stațiunile

îndeamnă la împrăștierea puterilor noastre de muncă. Oricine ne ajută la promovarea problemei ocrotirii pasărilor cum și a științei în legătură cu aceasta; prin observațiuni, inelări și cruțare a speciilor rare de sburătoare, fie el specialist sau numai amator, este cu dragă inimă primit printre noi. Oficiul Vânătorilor Regale fiind în legătură de mulți ani cu vechile centrale străine ornitologice, stațiunile de observații și muzeele cari depind de ele, va

de cercetări ornitologice emit, în calitatea lor de centrale, inele de metal, cari în majoritatea cazurilor sunt de aluminu, și care poartă numele stațiunii, cu un număr curent. Orice pasăre este însemnată suficient, aplicându-se la picior un asemenea inel, care până la un punct, are însemnătatea unui semn de recunoaștere sau pașaport.

Prin marcarea aceasta se poate răspunde și la alte întrebări cu privire la viața pasărilor ca spre ex.: fidelitatea cu care pasările adulte își păstrează patria; cucerirea nouilor regiuni de nidificare; cât timp rămân puii pe acelaș loc; cât timp stau pasările în perechi, vârsta la care pot ajunge; felul lor de moarte, etc. Prin modul acesta se poate alcătui un întreg arbore genealogic.

Inelările ce se fac la stațiunile ornitologice, nu sunt suficiente. Cât mai multe pasări trebuiesc inelate, deci pe întinderi mai mari, deoarece procentul inelelor regăsite și comunicate, este foarte mic (în medie 3%, la multe specii 1%). Așa dar este de dorit colaborarea a unui număr cât mai mare de iubitori de natură, cunosători ai avifaunei. Necesitatea de căpetenie a întreprinderii noastre este însă o conlucrare de nădejde și serioasă, împreună cu dorința sinceră și dragostea pentru lucru. Inelarea nu trebuie în nici un caz să fie făcută din sport sau din joacă.

Aplicarea inelelor se face în modul următor: Ele se întind puțin — de obicei cu ajutorul unui clește mic — și se aplică apoi pe tarsul pasărei imediat deasupra degetelor, strângându-se apoi inelul la loc. La modelele mai mari, inelele au un sistem de închidere, acesta se strânge bine cu cleștele, după ce am aplicat inelul. Inelele cari nu sunt prevăzute cu acest sistem, se strâng în așa fel în jurul tarsului, încât capetele inelului să treacă unul peste altul, micșorându-se diametrul până se potrivește cu grosimea tarsului. Orice inel aplicat nu trebuie să fie perfect aderent, astfel încât să se mai poată răsuci puțin pe picior!

Când ambele picioare ale pasărei sunt sănătoase, atunci se aplică inelul în anii cu soț pe cel din dreapta, în anii fără soț pe stângul. Deci în 1930 pe dreptul.

Este datoria celor ce execută inelarea, să procedeze cu cea mai mare cruzare și atențiune la această lucrare.

La inelarea puilor să fim în special atenți. Inelul să fie astfel aplicat, încât să se potrivească chiar atunci, când tarsul va fi complet format. Puii din cuiburi nu trebuiesc inelați prea târziu — adică cu puțin înainte de a părăsi cuibul — pentru că riscăm să-și ia sborul prea de timpuriu și să se prăpădească. Dacă totuș împrejurarea ne forțează s'o facem, atunci — după ce am terminat cu inelarea — acoperim ușor puii cu mâna, sau cu un obiect adecvat și după ce îi ținem în poziția aceasta câțva timp, retragem ușor mâna sau obiectul. Pasările de apă să nu le inelăm decât după ce li s'a format penajul, dar nu pot sbura încă. Pasările ce trăesc pe malul apelor ca: Nagâții, fluerarii, becaținele, au tarsurile atât de groase în timpul cât poartă haina de puf, încât pot fi inelate foarte de vreme.

Inercarea aceasta științifică atât de valoroasă, decade la o acțiune cu totul nefolositoare, din moment ce ea nu se practică mână în mână cu *contabilitatea cea mai meticuloasă*.

Rugăm așa dar să se completeze formularele cu precizie (formulare vor fi trimise la cerere) și să se trimită în fiecare an secțiunii noastre, cel mai târziu până la sfârșitul lui Noembrie, cu:

1. Data inelării (dacă este posibil, și ora);
2. Numărul și numele centrului ornitologic de pe inel;
3. Denumirea pasării (pe cât posibil și cea latină);
4. Vârsta (eventual sexul pasărilor adulte);
5. Observații, amănunte interesante, etc.

Cei cari ar dori să împruște la întâmplare orice pasăre, pentru a descoperi eventual vreun exemplar inelat, vor parveni mai de grabă să prăpădească toate pasările, decât să nimerească una inelată.

Acei ce din întâmplare vor găsi sau împrușca totuș vreun exemplar inelat, să trimeată mai bine pasărea întregă, sau cel puțin piciorul, în orice caz însă inelul.

Totodată să se expedieze următoarele date scrise citeț:

1. Data găsirii (de este posibil și ora);
2. Locul găsirii;
3. Imprejurările în cari a căzut exemplarul în mâinile găsitului;
4. Numele și adresa celui ce a găsit pasărea;
5. Observații: Amănunte. Dacă pasărea ședea, sau sbura, direcția sborului, dacă era singură, cu perechea sau în stol și, în sfârșit, în cazul că a fost prinsă vie dacă i s'a dat drumul din nou.

La aceasta, cel care a inelat exemplarul primește răspuns, iar cel ce l-a găsit, datele inelării pasărei.

Deasemenea răspundem cu plăcere la orice întrebare ornitologică.

Dacă vânătorii și iubitorii de pasări ne vor trimite date interesante sau observațiuni, chiar în afară de inelare, le rămânem foarte recunoscători.

Niciodată vânătorul nu trebuie să uite disecarea gușei și stomacului pasărei ucise, cercetând conținutul și eventual să trimită lucruri interesante găsite în ele, într'ocutie de tinichea, ca mostră fără valoare, secțiunii noastre.

Fiecare observație este de interes științific.

În special observațiunile la faruri în perioada de migrațiune, primăvara și toamna, sunt de mare valoare, dacă observatorul notează cu conștientiozitate diferitele influențe atmosferice asupra lumei pasărilor (diverse specii). Făcând abstracție dela nenumăratele pasări mici, care orbite de lumină se pot prinde și inela, celelalte specii dau un material bogat de studiu pe faruri sau în jurul lor. În special trebuie să fim atenți asupra exemplarelor inelate. La pasările vii, după ce se vor nota numerile inelului și numele centralei ornitologice, se vor pune în libertate, pe când pasările moarte inelate, se vor trimite cât mai grabnic secțiunii noastre în cazul că nu se pot preciza datele însemnate pe inel.

Nu putem termina cele arătate aci fără să mulțumim Comisiunii Europene Dunărene și în special Ministerului Industriei și Comerțului, Regia Autonomă a Porturilor și Căilor de Comunicație pe Apă, pentru pricețenosul și atât de binevoitorul sprijin, acordat sforțurilor noastre științifice.

C Ă P C A N A

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

Prietenilor M. S. și J. J., «căpcânari»

ELA viscolul de pe urmă, Codan vulpoiul, n'a mai mâncat nimic. Și deatunci, colindul peste ținutul de vânatoare i-a fost zadarnic. Nimic. Nimic decât gerul sticlos și zăpada întinsă, nesfârșită. Nici un șoarece, nici o pasăre. Nimic. Pustiul alb. Nimic decât vântul tăios, lunecând ca pe o coajă

peste nemărginirea încremenită. Abia o spulberare subțire din loc în loc. Nimic. Ieri a fost de-a scormonit zăpada sub mărul pădureț dela Râpe. S'ar fi mulțumit și cu atât — o poamă putredă, ceva, orice. Nimic. Nici o gănganie. În fund de vizuină Codan își trecea limba roșie peste buze. Inghite în sec și simte un nod uscat care-i arde gâtulejul. Prin minte îi trec amintiri din zile de belșug — carnea svâcnindă a celui din urmă Urechilă — eh! poveste veche — și noaptea aceea minunată de pradă în marginea bălții — și câte... Codan își amintește și sulița foamei îl înțepă mai tare, mai înfipt. Să mănânce, trebuie, trebuie neapărat, trebuie să mănânce. Pântecul îi e strâns ca de un clește de fier. Să mănânce — dar ce? Nici somn nu mai are. Nu poate. Codan întins pe coate stă cu ochii pironiți spre gura vizuinei. Obsesia ieșirii, cu atât mai trăește. Gura vizuinei îl trage ca o putere nevăzută. Trebuie să iasă, trebuie să mănânce. Și ca ieri, ca alaltăieri, ca toate zilele din urmă, Codan a ieșit iar. A pândit, a colindat, a scoborât jos la baltă, s'a strecurat prin stuful uscat și trosnitor, a urmat ca o scăpărare de nădejde, cu nasul jos, o urmă scrisă mărunț pe zăpadă, și-a sângerat ghiarele scormonind înfrigorat pământul înghețat. Nimic, nici un isprăvit. A trecut apoi apa peste ghiață. Simte cum i s'a înfipt foamea în măruntae ca o unghie ascuțită. Și nimic. A ajuns în sfârșit la șirul copacilor omorâți de om, stâlpi legați între ei cu neînțelese fire, ce sună atât de ciudat când suflă vântul, și gem surd trunchiurile schilodite. Codan s'a oprit. Acolo, dinspre partea vântului e satul. Într'acolo nu se duce, cu toată foamea care-l roade ca un vierme. Cu nasul sus în vânt, chiar până aci îi ajunge mirosul nesuferit al așezământului de oameni. Pute a om, a fum și a bălegar. Nu, într'acolo nu merge. Codan vulpoiul, e trăit. Știe. Acolo e încuibată răutatea, deacolo ies vechii lui dușmani de totdeauna. Acolo stau ascunși Grivei și Picioronșii vânătorul, cu tot neamul lor. Din casa din margine, acum un an, au pornit scurt, cu sgomot de tunet, două țâșnituri repezi de foc și au sbârnit ascuțit împrejurul său viespi usturătoare. Codan știe. Două săptămâni și-a lins atunci o rană în carnea coapsei. Într'acolo nu merge. Simțul lui de sălbatec e mai tare ca foamea. Căci în așezământul oamenilor, știe dealtfel, e belșug de carne proaspătă... Codan sfredelit de foame, ia drumul întorsului. Nimic nici azi...

De câtă vreme n'a mâncat Codan? Nu mai știe. I s'au aprins în ochi vine de sânge. Foamea a ajuns acum chin de clipă după clipă. Pielea stă numai pe oase și și-le simte, acum, trântit pe-o rână, slab. Ii vâjâie în cap ca un val de turbare. Codan, din când în când, mușcă cu furie pământul, cu desnădejdea ajunsă nebunie. Încă două zile, cel mult două zile, și i se va întuneca mintea și puterea. Știe. E moartea. Azi, trebuie, trebuie, trebuie să mănânce. Ingrozitor de lungă, de chinuită, a trecut ziua. Seara, Codan a ieșit. Nu mai colindă spre marginea de lăstar. Se furișează un timp printre troiane, dar ajuns la tufele uscate, a luat-o drept pe urma de ieri, dus ca de o putere dârză, hotărâtă. Codan întinde un trap egal. Trece stuful, trece puntea de ghiață a apei. A ajuns la copacii morți, la lungul șir al stâlpilor de telegraf. Acolo, satul. Codan se oprește. Adulmecă în vânt. Și apoi, cu ochi sticloși — pornește. Spre sat. E stăpân pe sine. Știe ce trebuie să facă. Il mână pântecul, dar capul e limpede. Un șanț. Codan se tupilează iar. Aproape, la trei sărituri, satul adormit. Nici un sgomot. Suluri subțiri de fum culcate de vânt peste noaptea alburie. Zăpadă mânjită de om. Pute. Lui Codan îi pute cu cât se apropie acum, tiptil, hoțește. Și de odată se pironeste pe loc. Un lătrat de câine. Codan a tresărit tot. Ascultă. A tăcut. Nu e pentru el. Nesuferitul neam al câinilor pălăvrăgește fără rost, ca și oamenii, stăpânii lor. Codan trece ca o umbră pe lângă primul gard de nuiele. Toate simțurile îi sunt încordate. Codan trece ca o umbră în umbră. Loc știut de an. Tot acolo găinele? Codan adulmecă cu nările umede, din toți plămâinii. Acolo, sub șură. Un pas, încă unul și se tupilează iar la zăpadă. Socotește. Șovăie. Deschizătura șopronului în față. Până acolo drum scurt între o șiră de coceni și un perete de grajd. Codan lunecă acum ca o apă spre ușa șurei... Ce-a urmat a fost fulgerător... N'a ales. Prima pasăre ce i-a căzut sub dinte... O larmă nespuse de găinărie speriată... Și fuga. Frica. Frica nebună. A lăsat în urmă lătrături de câini și sgomot. Câmpul. Fuga nebună, nesfârșită. Apoi mai rânduită, departe. Și acum, cu colții adânc înfiți în carne, cu gust de sânge pe limbă, conștiința că va mânca... Codan a mâncat. Codan a dormit...

Dar nimic nu se schimbăse afară. Aceeaș încremenire albă. Acelaș pusti. Aceeaș moarte sticloasă peste câmpuri. Când la cele dintâi îmbolduri ale foamei reînnoite, Codan și-a scos iar nasul afară, a înțeles lămurit că toate chinurile vor reîncepe, tot atât de crude ca mai înainte, cu aceleași zadarnice așteptări și colinduri, cu aceleași suferințe până la furia neputincioasă, până la istovire și moarte vecină. Și în mintea lui Codan se desprinde neted o larmă de găinărie speriată... Acolo...

Noaptea târziu, Codan se furișă pe lângă gardul de nuiele... Liniște. Codan iar țintește deschizătura șopronului. Acelaș drum. O schimbare mică de rândul trecut: grămada aceasta înaltă de bălegar lângă peretele grajdului,

îngustând drumul între ea și șira de coceni. Codan privește cu băgare de seamă. Adulmecă cu deamănuntul. Lui Codan nu-i plac schimbările. Rămâne tupilat. Totuși nimic suspect nu-i învederează lungă lui pândă. O grămadă de bălegar lângă casa cailor. Doar că s'a strămatat drumul. Dar găinele sunt acolo, aproape. Și știe Codan: va veni mâine, tot va trebui să vie — aici sau alături. Foamea nu iartă. Acum iar, Codan se furișează, tiptil. A ajuns lângă grămada de bălegar. O ocolește ușor. Încă un pas, încet, încă un pas, doi... Ce s'a petrecut atunci a fost ceva drăcesc... Fulgerător, pământul s'a deschis și s'a închis înapoi cu măsele de fier peste piciorul lui Coda. Un țipăt de groază și de durere i-a înghețat în gât. Fiara sălbatecă, chiar în culmea durerii a știut să se înfrunte, căci știe că e pe tărâmul Răului cu două picioare. Codan, strângând din dinți și-a stăpânit și și-a înghițit durerea fără margini. Dintr'o încordare a mușchilor întinși ca niște arcuri, biciuți de spaimă și chin, Codan s'a aruncat tot, înapoi, dintr'o singură svăcnire. O durere nebună îi taie avântul. E ținut implacabil de piciorul stâng dinainte. Innebunit, cu ochii injectați de sânge, tremurând din tot trupul stă prins în încheșterarea neîndurată a fălcilor de oțel. Ii fierbe sângele cu sgomot prin urechi. Un timp nu mai mișcă. Apoi cuprins ca de o furie, o disperare aproape de turbare, se smucește din nou. Zadarnic... Codan, cu dinții mușcă drăceasca căpcană care-l ține legat. Dar dinții scârțâie pe un fier înghețat, nepăsător — mut. Atunci Codan se culcă, istovit, învins. Suflarea îi e scurtă, inima îi bate iute, speriată... Poate i-a trecut atunci prin minte lui Codan desfășurarea vieții lui trecute, de sălbatec liber: desișul de lăstar, vara, cu iarbă, cu umbră, potecile știute prin stuful des și răcoros, marginea bălții cu ierburi unde te pierzi nevăzut, apa bună cu străfulgerări de lună și de pești argintii, luptele de dragoste la Râpe, vânătorile îmbelșugate și

meșteșugite, somnul fără grijă în fund de vizuină — sălbatec și liber... Acum stă agățat de un picior într'o margine de bălegar, sfredelit de durere... Cât timp a trecut? Nu-și mai simte piciorul. Fără îndoială că fălcile prea tari l-au rupt. Dar deodată, neted, aproape, ironic, izbucnește un cântat de cocoș, un cucurig sonor — de sub șură. Un fier roșu a străpuns ființa lui Codan. Sub năpastă îi amorțise oare conștiința lui de sălbatec? Bruce își dă seama: vine lumina. Vine lumina, vine spaima. Vor învia toate. Și Omul, Răul cu două picioare. Omul, va ieși din vizuina lui afumată. Vine lumina, vine groaza.

Codan se smucește, nebun. Vine lumina, vine moartea. Codan se sbate nebun. Trage din toate puterile de piciorul amorțit — și piciorul par'că se întinde. Trage. Zadarnic însă. În grajd un cal s'a sculat cu sgomot de lanț. Alt cocoș a răspuns departe, și apoi altul. Noaptea par'că s'a mai subțiat. Atunci Codan se aruncă turbat cu dinții asupra fierului, îl mușcă, își sângerează dinții. O frică fără margini îl stăpânește. Trebuie acum, acum nu mai târziu, trebuie să scape, să fugă. Cu o furie sălbatecă și-a mușcat piciorul acela blestemat care-l ține pironit. A mușcat acolo lângă fier. Mușcă. Dinții taie în carne. Osul e rupt. Dinții sfâșâie pielea. Durerea din nou țipă în el, îl străpunge. Codan își taie piciorul cu dinții încheștați. O fâșie încă. Codan se smucește. Un fir a mai rămas, un tendon, un nerv viu, Codan smucește iar. O durere ascuțită care-i sfredelește ființa întreagă, o durere aproape de marginea vieții — și Codan fuge, Codan, schilod, fuge cu urme de sânge... În drăceasca căpcană, Omul a găsit un picior rupt, cu așchii de os, cu ațe sângerânde... Și Omul a înjurat pe Codan.

Codan, sălbatec mândru, deasupra durerii, sălbatec slobod, fiară liberă — Codan, schilod, a murit de foame în iarna aceea.

OBSERVAȚIUNI CRITICE ASUPRA PIEDICELOR DE SIGURANȚĂ LA ARME

de Maior Schneider Snyder Roland

IN PRIMUL rând voi lua în considerare armele basculante, adică arme de glonț cu 2 țevi, arme cu 2 țevi lise pentru alicie și Drillinguri.

Armele fără cocoșe de felul acesta au piedica de siguranță pe afară în trei forme diferite și anume:

- a) la spatele cheiei;
- b) pe stânga gâtului de pat (sist. Greener),
- c) la arme cu platine laterale, o manetă sau buton montat pe platina stângă sau obișnuita siguranță cu buton dinapoia cheiei.

Siguranța arătată la lit. *a* pune în mod automat sau neautomat piedica. Piedica automată este una din cele mai eronate construcțiuni pe armă de vânătoare și mai ales adaptată pe o armă exclusiv de sport cum este aceea întrebuințată la tirul de porumbei și anume, pentru că necesită încă o mânăuire în plus a armei, înainte de întrebuințare, adică până a o face gata de tras. *Așa dar la o parte cu siguranța automată!* pentru că ea tot nu prezintă o siguranță majorată contra descărcării accidentale a armei.

Modelul de piedică arătat la punctul *b* nu funcționează niciodată în mod automat. În ceea ce privește acțiunea siguranțelor arătate la *a* și *b* asupra mecanismului de

percutare, ele nu acționează decât asupra trăgacelor pe cari le imobilizează, sau câteodată asupra pârghiilor cari țin cocoșul interior armat. La o armă « Hammerless » de construcție solidă, care nu are trăgacele prea slabe (cu o rezistență maximă de 1,8—2 kg.) este suficientă numai o piedică a trăgacelor, totuși sunt asigurate numai ele. Deoarece nu se poate vedea situația mecanismului de percutare la armele « Hammerless » decât atunci când arma se demontează, se poate totuși întâmpla să ia foc pușca fără voința noastră pentru motivul că arma a suferit o lovitură puternică, fie că a fost defectuos construită, tocită, murdară sau trăgacele ei au o rezistență prea mică.

O mai mare siguranță prezintă acele piedici arătate la lit. *b*, acelea cari odată cu trăgacele împiedică și pârghiile cocoșelor interioare.

Prin acest sistem, mecanismul nu poate percuta decât în cazul când sau se rupe ciocul piedicei, sau lăcașul care se sprijină în pârghia cocoșului. La sistemele de percuțiune mai ușoare Anson & Deeley, și anume la cele

În scopul unei mai bune înțelegeri, figura 1 arată principiul de construcție al sistemului de perc. și sig. Anson & Deeley cu pârghii duble și anume: la o armă p. alice cu 2 țevi. Mecanismul are o piedică simplă a trăgacelor.

O construcție asemănătoare a mecanismului de percuțiune ne arată Fig. 2. În principiu deasemenea un mecanism sist. A. & D. având însă arcurile cocoșelor așezate înapoi și numai o pârghie care se îmbucă sus la capul cocoșului. Judecată din punctul de vedere a construcției, poziția pârghiei este foarte bine aleasă. Pârghia se îmbucă în capul cocoșului, care este departe de axa de învârtire deci a sa, astfel că greutatea care apasă pe pârghie și pe creștătura pe care se sprijină este mică.

Ambele construcții ale mecanismului de închidere excelează printr'un mers ușor al trăgacelor, fără ca acestea să fie puțin solide.

Ambele construcții sunt bune pentru armele cu 2 țevi p. alice, prima însă și pentru cele cu 2 țevi de glonț (Express).

Fac observațiunea și subliniez că o armă care asi-

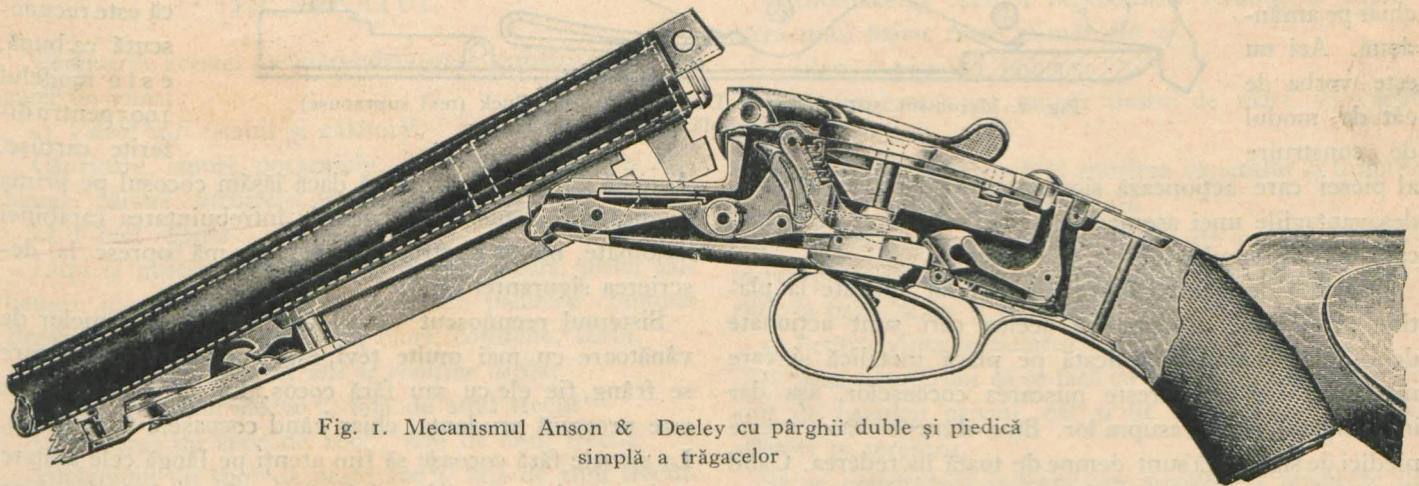

Fig. 1. Mecanismul Anson & Deeley cu pârghii duble și piedică simplă a trăgacelor

lucrate după modelul acesta se poate întâmpla foarte ușor, din păcate, nenorocirea ruperei. Ciocul piedicei este foarte subțire, deasemenea lăcașul lui din cocoș.

Acest lăcaș este construit foarte aproape de axa cocoșului și în consecință, asupra punctului acela și a ciocului piedicei se exercită o forță foarte mare, care poate produce o rupere sau tocire a materialului (uzaj). În timpurile mai noi, fabricile au înlăturat acest neajuns, adăugând la sistemul Anson & Deeley încă o pârghie, care este adaptată mult mai departe pe axa de învârtire, de cele mai multe ori sprijină chiar capul cocoșului și prin aceasta rezistența arcului la pușca armată se împarte pe ambele brațe ale piedicei. Piedica acționează asupra ambelor brațe și când o încingem cu degetul ele se declanșează simultan. Așa dar să se ceară la sistemul Anson & Deeley sau la cele similare, pârghii duble pentru mecanismul de percuțiune, care să asigure în același timp trăgacele și brațele cocoșului. O armă construită după acest principiu va corespunde celor mai pretențioase cerințe, cu privire la încrederea ce o dorim, ca arma să nu ia foc fără voința noastră, neapărat dacă va fi construită cu îngrijire, din material bun și lucrată exact.

gură și brațul sau cocoșul, nu trebuie niciodată deschisă când piedica este pusă, deoarece pârghiile sau creștăturile în cari ele intră se pot rupe, defectând și alte piese.

Arme cu platine exterioare, au fie o piedică care este acționată de un dispozitiv așezat deasupra și care sau asigură trăgacele sau și brațul cocoșului, deci o siguranță dublă, fie piedica laterală cu același efect.

Platinele exterioare sistemul Holland & Holland, Purdey sau orice alt sistem de mecanism de percuțiune exterior, este totdeauna semnul de recunoaștere al unei arme fine.

Mecanismul de percuțiune sistem Purdey este prea puțin imitat, cu atât mai mult se imită sistemul Holland & Holland pe care îl consider ca pe cel mai desăvârșit al timpurilor noastre. Acest mecanism are o pârghie dublă pe care se exercită toată forța arcurilor de percuțiune și care se împarte deci pe două pârghii și pe două creștături ale brațului cocoșului în care acestea se îmbucă. La o astfel de construire a mecanismului este exclusă o uzare a pieselor, iar ruperea lor este o întâmplare foarte rară; o tocire sau roadere a materialului nici nu se poate observa, așa dar o astfel de piedică ne dă o siguranță perfectă contra unei percuțiuni nevoite a cocoșelor, chiar sdruncinare a armei provenită prin lovire,

cădere etc. Unele fabrici germane au platine exterioare de construcție proprie, care se aseamănă în ideea de construcție cu mecanismul Holland & Holland ajungând la un rezultat mai mult sau mai puțin fericit. Acolo unde asemănăm calitățile trebuie să avem în vedere și prețurile, necerând unei arme de construcție europeană lucrul calitativ al unei arme englezești care este mai scumpă cu 60—80%.

La arme cu platine exterioare se obișnuiește a se practica dispozitivul de piedică și pe partea dinapoi a plăcii metalice care acoperă mecanismul și a nu me pe cea din stânga.

După felul construcției, această siguranță acționează asupra trăgacelor, asupra brațelor sau chiar pe amândouă. Aci nu este vorba de cât de modul de construire

al piesei care acționează siguranța, așa dar avantajile și dezavantajile unei asemenea piedici rămân ca și la mecanismul sistemului Anson & Deeley.

O grupă de sinestătătoare a piedicilor aplicate la platine exterioare, o formează acelea cari sunt acționate de o mică manivelă aplicată pe placa metalică și care mișcă un fus ce oprește mișcarea cocoșelor, așa dar influențează direct asupra lor. Bine dimensionate, aceste piedici de siguranță sunt demne de toată încrederea. Când piedica e pusă nu trebuie să se deschidă arma, neputându-se evita în cazul acesta ruperea pieselor din mecanism.

La arme cu închizător — Mauser, Manlicher, Man-

licher Schönauer — găsim aripioare de siguranță, cari asigură fără discuție descărcarea armei. Intoarcerea aripei de siguranță cu o rotație de 180° pare multor vânători prea complicată și dorește la carabina sa o piedică laterală sistem Greener. În fond nu ar fi nimic de obiectat la aceasta, totuși ar trebui ca la practicarea vânătoarei să nu se întrebuițeze decât o siguranță. Să deschizi 2 piedici pe care le-ai pus unei arme, ar fi o manipulație mult prea complicată înainte de a trage.

Armele cu repetiție americane de alice ca Winchester și Browning, au o simplă siguranță a trăgacelor, deasemenea și carabina Savage. Numai carabina Winchester singură care se întrebuițează la noi din cauză că este recunoscută ca bună, este modelul 1905 pentru diferite cartușe.

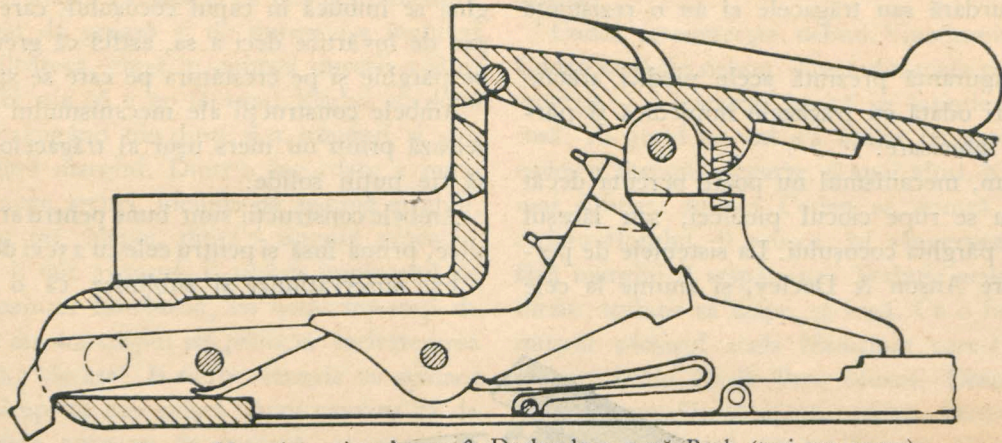

Fig. 2. Mecanism. sist. Anson & Deeley la o armă Bock (țevi suprapuse) cu pârghia simplă îndreptată în sus

Această carabină se asigură dacă lăsăm cocoșul pe prima piedică. Nu sfătuesc pe nimeni la întrebuițarea carabinei automate, motiv pentru care nici nu mă opresc la descrierea siguranței ei.

Sistemul recunoscut ca cel mai practic al armelor de vânătoare cu mai multe țevi, este acela al armelor care se frâng, fie ele cu sau fără cocoș. La arma cu cocoș este necesară prudența, chiar când cocoșele sunt lăsate. La armele fără cocoșe să fim atenți pe lângă cele arătate mai sus și asupra faptului că prudența evită — chiar când întrebuițăm toate siguranțele — multe accidente nenorocite.

SOCIETATEA VÂNĂTORILOR „OCNA DEJULUI“ (JUDEȚUL SOMEȘ)

D A R E D E S E A M Ă

Asupra activității Societății de Vânătoare „Ocna Dejului“, în cursul anilor precedenți, și a anului 1929 (constituire organizare, întinderile de teren ce posedă, vânatul; ce s'a realizat în trecut; măsuri luate pentru viitor).

Greutăți întâmpinate în progresul urmărit și propuneri pentru viitor.

I. CONSTITUIRE ȘI ORGANIZARE

Societatea este constituită, pentru funcționare, din anul 1926, pe bază de statute, cu un număr de 25 membri.

Conducerea ei este încredințată unui comitet de direcție, în cap cu președintele societății.

II. TERENURI

Până în prezent, societatea are arendate următoarele terenuri, cu întinderile, aproximative, arătate în dreptul lor (în jugăre):

1. Teritoriul comunei Ocna Dejului	3.000
2. » » Pintic	2.000
3. $\frac{1}{4}$ din teritoriul comunei Codor	700
4. Teritoriul comunei Ciccu-Poieni	3.000
5. » » Breaza	4.300

In total societatea dispune de aproximativ . . 13.000

jugăre teren de vânătoare, revenind aproximativ 520 jugăre pentru cap de membru.

Din terenul acestei societăți, mai mult ca $\frac{1}{2}$ este acoperit cu păduri și tufișuri, poieni, etc. și mai puțin ca $\frac{1}{2}$ este câmp deschis, cultivabil.

Vânăatul găsește foarte bun adăpost în aceste terenuri, acoperite, și, starea lui înflorește din an în an, pe măsură ce se înmulțesc mijloacele de protecție și măsurile de combaterea braconajului.

Ca hrană, aceste teritorii sunt foarte bogate în poieni și păduri tinere, izvoare și pârae destul de dese; astfel că, în privința hranei, terenul se prezintă foarte bogat.

III. VÂNATUL

Terenurile acestei societăți adăpostesc următoarele categorii de vânat:

a) *Vânat util* (stabil și călător):

Căprioare, iepuri, potârnicchi, prepelițe, porumbei sălbateci, cârstei, turturele, sitari, rațe sălbatece.

b) *Vânat răpitor*:

Lupi și mistreți (în trecut), vulpi, viezuri, pisici sălbatece, jderul mic (rar și numai prin pădurile comunei Breaza); dihori, veverițe; uli, ciori, coțofane, corbi.

1. *Ca număr, vânatul util se menține astfel:*

Iepuri: un spor de 60% față de anul trecut.

Căprioare: un spor de 100% față de anul trecut.

Potârnicchi un spor de peste 100% față de anul trecut.

Vânatul util călător este în funcție de timp.

2. *Vânatul răpitor:*

Lupi și mistreți nu se țin prin aceste terenuri. Le calcă numai în trecere.

Vulpi, pisicile sălbatece, dihori, veverițe, uli, ciori, coțofane: cu toate măsurile de distrugere, acestea înregistrează un spor de 15% față de anul trecut. Cauza acestei creșteri este clima dulce din cursul acestei ierni; lipsa de zăpadă și timpul ploios, ceea ce împiedecă foarte mult, măsurile luate pentru distrugere în iarna aceasta.

3. *Vânatul împușcat* în timpul anului 1929, de către membrii acestei societăți, este în total următorul:

Vânat util:

Căprioare (țapi)	5
Iepuri	237
Prepelițe	22
Porumbei	44
Turturele	29
Sitari	17
Rațe sălbatece	16

Vânat răpitor:

Lupi	1
Vulpi	18
Bursuci (viezuri)	7
Pisici sălbatece	3
Dihori	1
Ciori	142
Coțofane	63
Uli	24
Gaițe	37
Câini hoinari	27
Pisici hoinare	16

4. In general, în timpul anului 1929, s'a putut realiza o sporire destul de frumoasă, a vânatului util, față de anul trecut, grație măsurilor luate, de societate, pentru:

— Prinderea și darea în judecată a câtorva exemplare de vestiți braconieri.

— Înălăturarea din societate a persoanelor dăunătoare protecției vânatului.

— Interzicerea câinilor vagabonzi în terenuri și împușcarea unui foarte mare număr din ei.

— Idem a pisicilor hoinare.

— Distrugerea unui număr destul de mare de vânat răpitor.

In acest an a contribuit la sporirea vânatului și timpul: vara foarte bogată și iarna ușoară.

Asemenea, au contribuit ordinele de oprire a vânătoarei potârnicchilor, și, de interzicerea vânătoarei iepurilor la pază, seara și dimineața.

5. Pentru viitor societatea a luat măsuri ca:

— paza terenurilor să se facă cu cea mai mare exactitate atât de paznicii privați, cât și de oricare din membrii aflători în terenuri.

Să se urmărească îndeaproape persoanele suspecte de braconaj.

S'a intervenit la autoritățile comunale ca, să se aducă la cunoștința locuitorilor, prin bătaie de tobă și publicațiuni scrise, că le este interzis a prinde pui de vânat, în timpul lucrului pe câmp și că, cea mai mică abatere este un act de contravenție și va fi pedepsit conform legii vânatului.

Să nu se lase câini vagabonzi prin terenuri, iar cei găsiți să fie împușcați.

Idem pisicile hoinare.

Se vor distruge în timpul clocitului un număr cât se poate de mare de: uli, ciori și coțofane, împreună cu ouăle lor.

In acest scop se vor face vânători generale în mai multe zile.

Se vor înlătura din societate toți acei membri cari ar depăși cât de puțin, limitele impuse de legea vânatului;

Se va rezerva terenuri suficiente pentru refugiul vânatului în timpul anului.

Se va lua legătură cu jandarmii pentru prinderea contravenienților și darea lor în judecată la timp.

Se va asigura din timpul verii, hrana necesară vânatului, acolo unde se va constata mai puțină fertilitate.

În acest scop se vor construi scuturile necesare, acolo unde nu se găsesc.

Se va lua măsuri, ca, paznicii să-și îndeplinească mai conștiincios serviciul încredințat lor, iar membrii societății să respecte dispozițiunile legii, punând mai mult interes pentru asigurarea unei bune protecții a vânatului util.

IV. GREUTĂȚI ÎNTÂMPINATE

În cursul anilor precedenți, această societate a întâmpinat foarte mari greutăți în dezvoltarea și realizarea scopului urmărit: «Inmulțirea și protecția vânatului», acestea sunt următoarele:

1. *Lipsa de terenuri suficiente:* Această lipsă de terenuri, se datorește concurenței societăților de vânatoare învecinate, concurență, care va aduce, mai curând sau mai târziu, o mare scădere a vânatului și o lipsă completă de protecție a acestuia; astfel:

Prin concurențe, arenda terenurilor *mai bune* de vânatoare se ridică la sume considerabile, și,

Terenurile slabe sunt lăsate particularilor, cari nici nu visează despre protecția vânatului, și mai mult încă, nu țin seamă de epocile de vânat sau de categoriile de vânat a căror ucidere este oprită.

Astfel măsurile de protecție lipsesc: la terenurile cu vânat mai din belșug, din cauza amenzilor mari, care reduc cu totul cheltuelile impuse de protecție, și silesc pe membri să treacă chiar peste limitele legii, spre a putea acoperi din vânat taxele ce li se cer anual de către Stat și societate, devenind astfel vânători pentru câștig; iar la terenurile mai slabe arendate de particulari, măsurile de protecție nu se cunosc.

Această greutate apasă, în primul rând societățile mici, care, din lipsă de fonduri suficiente nu sunt lăsate, de societățile mai mari vecine, să-și lărgească terenurile, spre a putea realiza o mai bună protecție a vânatului, prin rezervări de terenuri mai întinse și, pentru un timp mai îndelungat; ci sunt constrânse: sau să rămână cu terenuri insuficiente sau să jertfească totul, pentru a ridica arenda unui teren la infinit, deși în realitate nu valorează decât, cel mult, 10% din suma acordată.

Din această cauză, societățile cu terenuri prea întinse, și cu personal de pază puțin și nedemn, dispun de terenuri în cari, protecția vânatului lasă foarte mult de dorit; deoarece, controlul lor este cu totul imposibil, neavând paznici cari să exercite conștiincios serviciul lor, și aceasta pentru că nu sunt plătiți cum se cade, iar plata lor nu se poate face așa cum ar trebui, din cauza arenzilor mari.

2. *Indiferența autorităților:*

a) Nu se poate, și nu se va putea realiza o adevărată protecție și înflorire a vânatului, cât timp autoritățile vor fi nepăsătoare și indiferente față de actele de contravenție, și cât timp justiția nu va contribui cu aplicarea sancțiunilor legii imediat după comiterea faptului, înlăturând starea de azi, când: măsurile se iau cu totul tardiv sau nu se iau deloc (exemplu: un proces de contravenție comisă, făcut și înaintat la începutul luni Octomvrie 1929, nici azi 25 Februarie 1930 nu s'a fixat ziua desbaterii lui).

b) Tot astfel publicațiunile date de Minister, sau orice alte organe superioare ale vânatului, prin cari se interzice locuitorilor acte de contravenție, nu sunt aduse la cunoștința locuitorilor prin bătaie de tobă, etc.; ba nici nu sunt afișate, cel puțin, la primării.

c) La fel, nu se iau măsuri de autoritățile comunale pentru a opri pe locuitori cu scoaterea câinilor, fără nici un rost, în terenuri, pe motiv că merg cu vitele, sau însoțesc carul la pădure, ori plugul la câmp.

Măsurile luate de societăți (împușcarea câinilor) aduc dușmănie serioase, între societate și locuitori, care pot avea sfârșit fatal și ajunge chiar la crime.

d) Cu toate intervenirile făcute, totuși nu s'a luat măsuri pentru ridicarea armelor dela locuitorii înlăturați din societăți pentru abateri, ci sunt lăsați în voia lor; astfel că, acestora se datorește, astăzi, faptul că paznicii privați sunt amenințați cu moartea, noaptea, în terenuri, și numeroase cazuri de vânat rănit găsit în urma lor.

e) Autoritățile comunale refuză a arenda terenurile pe timp mai îndelungat, încheind contractele de arendă numai pe câte trei ani; astfel că, nu se poate face, într'un așa scurt timp, nici cel puțin o zecime din cerințele pentru protecție și sporire a vânatului; iar cheltuelile survenite din aceste măsuri, sunt inutile; o măsură serioasă cerând un timp mai îndelungat.

3. *Lipsa paznicilor de vânat.*

Și acesta este un foarte mare inconvenient, mai ales pentru societățile mici, lipsite de fonduri suficiente, pentru a-și putea angaja paznici titrați și cunoscători ai meseriei lor.

Paznicii privați, angajați de societăți, dintre locuitori, pentru prețuri convenabile, nu numai că nu corespund cerințelor de pază, dar, în cele mai multe cazuri, devin tovarășii cei mai de preț ai braconierilor, păzindu-i pe aceștia, spre a putea opera, chiar și ziua, nestingheriți, împărțind apoi trofeul cu ei.

Acesta este un pericol în creștere, și, ar trebui să fie privit cu mai multă seriozitate.

V. PROPUNERI

1. Pentru ca fiecare societate de vânatoare să-și poată exercita, în bune condițiuni, rolul de protecție al vânatului, este nevoie să aibă terenuri suficiente.

Astfel, ar fi mult mai nemerit, ca societățile să fie invitate a se înțelege pe cale pașnică, asupra arendării terenurilor, lăsând terenurile necesare și societăților mici, pentru a nu recurge la cheltueli inutile, care nu sunt decât în detrimentul ambelor societăți.

— Să se fixeze o limită, până unde fiecare are interesele sale, strict necesare, față de numărul membrilor și pentru ca protecția vânatului să se poată face în bune condițiuni.

— Să se arendeze terenurile, pentru prețuri care, în realitate, nu depășesc valoarea lor.

— Să-și dea concursul societățile, reciproc, atât în chestiunile de protecție, cât și în măsurile de urmărire și prindere a infractorilor.

— Să se arendeze de societăți — prin înțelegere, — toate terenurile cari astăzi sunt arendate de particulari, deoarece, acestea constituie un foarte mare inconvenient în protecția vânatului; iar vânătorii respectivi, să fie constrânși a se încadra în societăți, urmând instrucțiunile acestora.

2. Autoritățile, administrative și judecătorești, să dea curs imediat proceselor de contravenție, judecându-se în cel mai scurt timp posibil și, aplicându-se pedepsele maxime prevăzute de lege, spre a servi ca exemplu altora.

— Toate publicațiunile, date de forurile vânătoarei, să fie puse în cunoștința locuitorilor, de către primării, imediat ce acestea se primesc.

Este absolut necesar, a se arăta locuitorilor, prin dese apeluri, rolul vânătoarei și, măsurile de protecție impuse de lege, precum și că acestea sunt dictate de lege și nu de societăți.

— A se opri, în mod sever, lăsarea câinilor vagabonzi în terenuri; să se aplice amenzi de către autorități pentru abateri.

— A se interveni la autoritățile în drept, ca, să se ridice toate armele, dela locuitorii cari nu sunt vânători, și

cari, fiind înlăturați din societăți, sunt suspecti de braconaj.

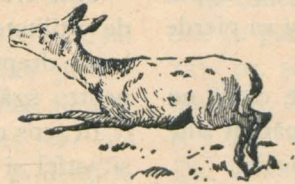
— A se pune în vedere autorităților comunale, că terenurile să se arendeze pe cel puțin 10 ani, spre a se dispune de timpul necesar, pentru a se face o adevărată protecție a vânatului.

3. Să se încredințeze paza terenurilor de vânătoare unor paznici titrați, cari să corespundă chemării lor, iar pentru ca plata acestora să fie mai ușoară, să se aplice metoda de a se angaja pe județe, obligând pe fiecare vânător din județ să contribuie la plata acestora; iar paznicii privați, țărani din comunele respective, după părerea mea, ar fi mult mai cuminte, să fie imediat înlăturați.

* * *

Dacă s'ar realiza, cel puțin în parte, lipsurile enumerate mai sus, atunci, de sigur, vânătoarea ar fi o clipă de adevărată fericire, iar vânatul ar aduce, țării noastre, foloase mult mai mari, decât până acum.

PINTEA ȘTEFAN
Președintele societății «Ocna Dej»
și paznic public de vânat

CUMPĂRAREA ȘI VÂNZAREA CÂINILOR

ARTICOL APĂRUT ÎN „ÖSTERREICHISCHES WEIDWERK“ DE KURT SCHLIEPER

Traducere de Azac

NU EXISTĂ poate nici o afacere la care vânătorul să poată fi tras pe sfoară mai mult, ca la cumpărarea câinelui de vânătoare. Tocmai pentru aceasta sfătuiesc pe fiecare să-și crească și dreseze personal câinele. În tot cazul fiecare se va examina,

dacă posedă talentul, timpul necesar și în special teritorul potrivit pentru acest scop.

Numai după ce vor fi date toate aceste ipoteze, se va lua o hotărâre.

Cine intenționează să cumpere câțel, va lua contact cu un prăsiton conștiincios, care se ocupă cu prăsierea rasei dorite de cumpărător și care prăsiton nu numai că vânează cu căteua de prăsilă, dar a și prezentat-o la concursuri, garantându-se prin aceasta de o parte moștenirea calităților vânătoarești, iar de altă parte dresându-se mult mai ușor căței proveniți din părinți dresați.

Nu are nici un rost, de a se ocupa cu câini de proveniență necunoscută, numai pentru motivul că sunt mai ieftini.

Pentru căței de rasă, proveniți din părinți cât se poate de buni, câștigători de mari premii la concursuri, prăsitonul trebuie să ceară un preț corespunzător, iar cum-

părătorul săși plătească acest preț, căci nu este permis să fie de părerea unor oameni cu totul naivi, că prăsitonul n'are alt rost, decât să furnizeze vânătorului câini de primă calitate pe un preț cât mai bagatel, sau chiar gratuit.

Nici unui prăsiton de cai sau boi nu i-ar trece vre odată prin minte — și invers — nimeni nu ar avea pretenția să dea animalele prăsite cadou! În ce privește câinii, s'ar prezenta chestiunea altfel după părerea, — curioasă cel puțin — al unor vânători; va avea o reputație proastă acel prăsiton, care nu va pune bani din punga proprie pentru a prăsi câini pe seama altora! Dacă însă ar mai vrea săși câștige ceva, atunci imediat i se aruncă invectivul: «Chinolog-negustor».

Prăsierea rațională costă multe parale; până în momentul când se predă un câțel cumpărătorului — de obicei — și-a consumat prețul, afară de cazuri cu totul excepționale.

Nimeni n'ar trebui să ia în nume de rău prăsitonului faptul, că are pretenția de a fi recompensat pentru truda, riscul și spesele pe cari le are cu întreținerea căței. Dacă se oferă pentru căței bine reușiți, din părinți de prima calitate, 20—30 Shillingi (6—700 lei n. tr.) de bucată, prăsitonul preferă să ucidă căței pe cari nu e

în stare să-i crească și dreseze personal, decât să-i devaloreze prin vindere pe prețuri derizorii.

«Cel mai bun câine este tocmai bun», prin urmare un adevărat vânător nu-și cumpără ceva prost și se lipsește de un câine, care nu-și merită nici mâncarea, nefăcând nici o treabă la câmp.

Cine este avizat să-și cumpere câini gata dresați, să prefere pe acei cari au obținut premii la concursuri. În acest caz are cel puțin garanția că-și procură un câine bine dresat, care va face treabă și la vânătoare, *presupunând că uoul stăpân va ști să-l conducă!* Dar tocmai aci «zace buba» în cele mai multe cazuri!

Dacă noul stăpân nu va ști să conducă acest câine, atunci tot dresajul câinelui «nu face o ceapă», căci nu va exista niciodată între câine și vânător «relațiunea» bună, care este însă neapărat necesară, pentru ca vânătorearea să fie în același timp o plăcere.

Astfel deci vânătorul va trebui să-și dea mai întâiu seamă, că — între împrejurările sale specifice — ce pretenții trebuie să aibă dela câinele său? De ex.: Cine nu are vânat cu copite, ci numai vânat de câmp, adică iepuri și potârnică, acela nu are nevoie de câine care «bocește» sau «conduce la hoit» și pe care va trebui să-l plătească mai scump și care în scurt timp își va pierde aceste însușiri în lipsă de antrenament.

Dar din acest exemplu unic se poate vedea, ca să nu cerem dela câinele pe care vrem să-l cumpărăm alte calități, decât acele de cari avem absolută nevoie.

Vom insista însă totdeauna, *să ni se prezinte câinele pentru încercare în terenul lui de origine* unde va lucra mai bine, decât într'un teren cu totul necunoscut. Dacă va lucra însă bine în terenul său obișnuit, atunci evident că va corespunde și la noul său domiciliu și stăpân, după ce se va fi aclimatizat. Pentru această aclimatizare, unii câini au nevoie de numai vreo opt zile, alții însă timp mult mai îndelungat!

Dar la punctul: «aclimatizare» ține și chestiunea hranei, căci nu se poate cere unui câine, care până aci a fost nutrit cu carne sau cu turtă de carne, să se mulțumească cu coji de cartofi și lapte de calitate inferioară (smântânit), mâncare ce se socotește în special la țară, suficient de bună *pentru un câine* (căci tocmai la țară acest animal este ultimul și deci nu i se prea poartă grijă).

Tot astfel va fi de compătimit și acel câine de vânătoare, care la vechiul stăpân era ținut în casă în apropierea stăpânului și a familiei acestuia, iar la noul stăpân închis deodată într'un grajd întunecat și puturos — sau poate chiar pus la lanț — la care nu e voie însă a se pune niciodată un câine de vânătoare, și în special nu un câine de aret!

Cumpărarea de câini anunțați «de vânzare», prin ziare, fără a-i vedea, aduce cele mai mari decepții nu numai cumpărătorului ci și vânzătorului, chiar și în cazurile când vânzare se face «cu 14 zile de încercare», căci fiecare câine are nevoie de acest timp, pentru a se «aclimatiza» cât de cât, niciodată însă el nu va putea să-și arate calitățile într'un timp atât de scurt, pe un teritoriu al lui cu totul străin, fie chiar un câine «excelent», dar mi-te un «necunoscut» dela «Mica Publicitate».

Cumpărarea de câini este o chestiune de încredere!

Cum însă în ziua de azi nici cuvântul dat nu prezintă suficientă garanție — cum era aceasta mai de mult — sigur vei fi păcălit, dacă cumperi fără suficientă precauțiune!

Ce preț să aibă un câine?

Singurul răspuns ce se poate da este: Prețul să fie în proporție cu prestarea câinelui! Trebuie însă să fim în clar cu aceea, că pentru prețul de 100—200 Shillingi (2.500—5.000 lei) cum se anunță în ziare, nu se poate obține un câine bun și cu atât mai puțin un câine de calitate. Trebuie să se socotească prețul cățeilor, costul întreținerii, dresajul, etc., pentru a putea face comparație cu prețurile, pentru cari oamenii lipsiți de conștiință oferă «câini bine dresați». Oferte la asemenea prețuri sunt posibile numai, fiindcă mai există proști, cari cred asemenea gogorițe tipărite.

Se întâmplă totuși, că un vânător să ajungă în situațiuni, încât să fie nevoit să se despartă cu orice preț de bunul său tovarăș. Totuși, asemenea cazuri sunt rari; câini cu adevărat buni nu se prea pot cumpăra cu un preț de nimic!

Cine crede a putea obține contra unui bacșiș un câine de utilitate perfect de bun se nșeală cu siguranță și pe bună dreptate, căci își primește pedeapsa binemeritată pentru sgârcenia aplicată ne la locul ei.

În sens comercial și câinele este o marfă ca oricare alta și astfel și aici își află aplicare vechea axiomă: «Cel mai scump, e întotdeauna cel mai ieftin!», astfel că un câine de vânătoare bun, care ne procură nenumărate plăceri la vânătoare timp de șase ani, chiar plătindu-l scump, ne revine cu mult mai ieftin, decât o jumătate duzină de javre fără valoare, cari ne cauzează atâtea necazuri și de cari nu ne putem scăpa decât sau vânzându-i cu pierdere, sau împușcându-i.

Tot ce am spus mai sus privitor la cumpărător se referă și la vânzător!

Nici vânzătorul nu trebuie să aibă prea mare încredere și să-și trimită în mod ușuratic câinele său «amatorului» pentru încercare, căci nu toți amatorii merită încredere. În toate cazurile și vânzătorul trebuie să insiste pentru încercarea câinelui înainte de transferarea proprietății, pentru a preveni astfel reclamațiuni și neplăceri ulterioare.

Pentru un câine bun, vânzătorul trebuie să ceară un preț corespunzător și aceasta chiar pentru motivul — ca și reflectanții să știe — că și câinele reprezintă o valoare. Cine își risipește marfa, să nu se mire dacă îi scade valoarea!

* * *

Nota traducătorului: Redăm articolul de mai sus, pentru a arăta cum este privită în alte țări această problemă, care la noi abia acum începe a se pune. În orice caz trebuie să fim bucuroși că Reuniunea Prăsit. de Câini din Cluj a căutat dintr'un început să se pună la dispoziția amatorilor noștri pentru a le mijloci — cu o garanție în plus — câinii de cari au nevoie, întrucât aceștia se găsesc în țară.

RAPORT DE ARBITRAJ

ASUPRA CONCURSURILOR-EXAMEN PENTRU CÂINI DE ARRËT IN ROMÂNIA

LA 6 și 7 Oct. 1929 s'a ținut la Recaș, — între Timișoara și Lugoj, — deci în Banatul propriu zis, concursurile pentru câini de arret, organizate de Reuniunea R. a Prăsititorilor de Câini (R.R.P.C.). S'a ținut *Concurs pentru Juniori* (Concurs de aptitudini), *Concurs pentru maturi* (la câmp) și în fine un *Examen pentru câini de utilitate multiplă* («*Gebrauchsprüfung*»), aceasta din urmă după Regulamentul de examinare a «*Uniunii asociațiilor pentru examinarea câinilor de vânatoare de utilitate multiplă*» (din Germania). Concursul pentru maturi, pentru vânatoare de câmp s'a ținut conf. Regulamentului austriac al «*Uniunii pentru câini de vânatoare de utilitate multiplă*». Oesterreichischer Gebrauchshundeverband).

Deși s'au prezentat numai trei câini pentru concursul de juniori, șapte (7) pentru concursul maturilor pentru vânatoare la câmp și numai doi pentru examenul de utilitate multiplă, aceasta totuș denotă un progres real față de întâiul concurs din anul trecut la Arad, evidențindu-se prin aceasta posibilitatea de a aduna într'un loc, material pentru trei categorii de concursuri. Acest rezultat poate fi apreciat însă cu atât mai mult, dacă avem în vedere faptul că, asociația organizatoare a concursului își are sediul în Cluj, care este la o depărtare de aproape o zi cu tren accelerat dela locul concursului.

În năzuințele sale pentru creierea unei baze solide și largi a mișcării favorabile câinilor de utilitate multiplă, Reuniunea își desfășoară activitatea sa de pioner în special în regiunile periferice ale țării, unde deocamdată nu e vorba să se prezinte un material de mână întâi, cât mai ales pentru a iniția pe participanți cu însăș noțiunea, scopul și felul de organizare al acestor concursuri. Considerând în special acest scop, a fost avantajos că la sosirea mea, împreună cu d-l Colonel Consilier Rassl, la Recaș, încă nu se luase nici o măsură de pregătire pe teren al acestor concursuri, întrucât Vicepreședintele Reuniunii d-l Căpitan Călugăru și d-l Ing. Andrei, — pe umerii cărora greva întreaga organizare a concursurilor sosise, — în urma unei pane ce a avut în drum, — abia a doua zi după sosirea noastră. Am avut astfel tot timpul necesar pentru a lua contact cu d-nii membri ai Societății de vânatoare din Recaș, cari ne-au pus la dispoziție frumosul și bogatul lor teritor de câmp și au procurat și un frumos teritor de pădure de-al Statului pentru examenul la pădure a câinilor concurenți; ne-am putut orienta asupra situației, am putut discuta cele ce ne interesau și am putut face pregătirile necesare.

Concursurile au început pe un timp frumos, un soare cald de sfârșit de vară cu o ușoară adiere dinspre răsărit. Calificarea formei câinilor s'a făcut înainte de în-

ceperea concursurilor pe o pășune; în afară de un pointer și un griffon aveam de arbitrat numai braci germani cu păr scurt și am avut plăcerea de a putea atribui, — pe lângă măsura cea mai severă, — de patru ori nota «foarte bine»; celorlalți câini li s'a dat nota «bine».

La concursul pentru vânatoare de câmp a obținut premiul I bracul cu păr scurt «Prinz de Bihor», M. R. C. «A», 21, propr. Gh. P. Mihăilescu, București; premiul II braca cu păr scurt «Gemma de Matra» M. R. C. «A» 10, propr. și conducător Ing. Col. Szabó, Feniș iar premiul III, pointera «Hera Dora» M. R. C. «A» 75, propr. și conduc. Căpit. E. Călugăru, Cluj; până când bracul cu păr scurt «Lux» (neînmatriculat) al d-lui Hádhazi, Recaș, care s'a evidențiat ca un bun câine de aret a trebuit să se mulțumească cu o «mențiune elogioasă», eșuând din lipsă de antrenament, la dâra de iepure. (Tabloul din lipsă de spațiu va apare în No. viitor).

La concursul de juniori obținură premiul (trei) III bratele cu păr scurt: «Dora von Jaegerheim» M. R. C. «A» 121, pr. și cond. Engelberger, Timișoara; «Ella de Bihor» M. R. C. «A» 119, pr. și cond. Bücher Fr., Lugoj și «Asta von Müllersheim» M. R. C. «A» 153, propr. Dr. Rădulescu, Caransebeș, cond. Ing. Andrei (în ordinea de mai sus).

La concursul de utilitate multiplă obțină premiul III «Prinz de Bihor», M. R. C. «A» 21, condus de d-l Ing. Andrei Al., Caransebeș. Acest câine «universal» cu totul proeminent eșuă spre regretul nostru la aducerea vulpei; el luă dâra de o manieră in excepționabilă până la vulpe, dar nu o ridică, ci o lasă acolo. La fel și la aportarea vulpei peste obstacole a trebuit să fie constrâns prin mijloace energice de către conducătorul său.

Prestanțe admirabile ne-a arătat «Prinz» la «port-rănit» ul unui cocoș de fazan aripat și la un iepure alicat. I-a fost atribuit în baza acestor prestanțe cu titlul definitiv și un admirabil premiu călător pentru cel mai bun executant la «port-rănit», pe care l-a câștigat a treia oară, — premiu instituit de «Clubul Vânătorilor» din Caransebeș.

În general prestanțele câinilor au fost bune, de cele mai multe ori lipsurile, trebuind a se pune în contul conducătorilor, pentru cazurile când unul sau altul din câini a eșuat.

Cu totul nedumeriți am rămas în privința cățelei cu păr aspru «Sonia Moguntia», M. R. C. «A» 138. Probabil că o leziune proaspăt contractată la piciorul stâng posterior (sărise dintr'un automobil în plină viteză n. tr.) și persoanele străine din jurul ei au determinat-o să nu se lanseze; ne-a trădat ce e drept aptitudinile ei de multe ori, dar nu le-a exploatat nici în cazuri, în cari nu mai putea fi vorba de «ghinion de concurs». Ne-a părut foarte rău că această cățea foarte simpatică a reușit atât de slab, deoarece eram convinși că deja câteva zile mai târziu ne-ar fi prezentat prestanțe cu mult superioare;

de altă parte nu ne-a lăsat inima să consiliem pe conducător să o retragă dela concurs.

Din punct de vedere chinotehnic și în ce privește apitudinile câinilor, materialul prezentat aci, îl putem considera echivalent celui prezentat la concursurile austriace. Deosebiri și diferențe s'au evidențiat numai în pregătirea câinilor pentru un examen-concurs, adică în privința dresajului. Mai mult decât unul din câini s'ar fi cotoat cu totul altfel sub o conducere rutinată. Scopul concursului este tocmai de a înlesni și în privința aceasta un progres și avem ferma convingere că năzuințele Reuniunii vor fi în curând încununată de un deplin succes și în domeniul acesta.

Noi arbitrii austriaci vom păstra cele mai neuitate amintiri despre admirabilele zile petrecute în Banat. Pentru cei cari cunosc ospitalitatea bănățenilor nu va fi greu să-și imagineze, cât de grea ne-a fost despărțirea din Recaș și că ne vom aminti întotdeauna cu un sentiment

de sinceră grațitudine timpul nițel prea lung petrecut acolo.

Consilier de Stat *Henry Erhardt*, Wien.

R. R. P. C. își îndeplinește o plăcută îndatorire mulțumind și pe această cale d-lui Președinte și d-lor membrii ai Societății de Vânătoare din Recaș pentru gentila ospitalitate ce ne-a acordat atât particularilor cât și arbitrilor noștri și vom fi atât mai fericiți în momentul când ne vom putea revanșa pentru ospitalitatea de care am avut parte. Alături de Societatea de Vânătoare « Diana » din Bonțida, Societatea din Recaș este a doua care a binemeritat dela toți acei cari înțeleg rosturile vânătoarei și al chinologiei în general, pentru profunda înțelegere a nevoilor noastre și pentru spiritul de jertfă de care a dat dovadă.

Suntem fericiți că mulțumindu-i, o putem prezenta drept exemplu celorlalte Societăți de Vânătoare din țară.

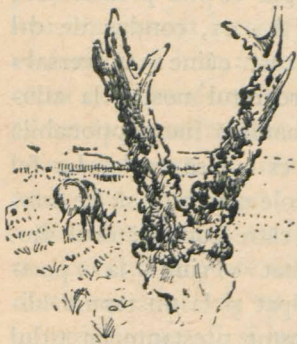
R. R. P. C. — Secția « A »

P A S I U N E

adaptare de G. Lehrer

(URMARE)

ERA este recunoscătoare providenței, care i-a hărăzit an după an posibilitatea să guste această satisfacție, această bucurie.

Imaginile timpurilor trecute se perindau prin fața ochilor ei... Sfârșitul războiului... vremuri grele și de griji pentru tatăl și fratele ei, foști ofițeri în vechea

armată austro-ungară în care au avut un nume cunoscut, asvârliti fără vreo altă meserie d'n oștre de timpurile noi. Rămânând în Ardeal începu lupta amară pentru existență! Ce mai însemnau tradițiile, cultura, caracterul, felul de viață!... Nici un ban nu făceau, pe când orice lingușitor proletar mergea înainte; cu cât era mai de rând, cu atât ajungea mai sus...

Atunci și-a luat cu hotărâre, singură, soarta în mână «fetița mândră și curajoasă a tatei». Academia comercială: stenografie, mașină de scris, contabilitate cu scutire de frecvență. Nopti întregi de învățătură. Apoi... cu dinții încheștați s'a asvârlit în viața negustorească...

Cu o voință de fier a luptat să iasă din marea masă de oameni care la început o înghițise, ajungând cu eforturi considerabile secretara particulară a marelui fabricant, bătrânul boier Adrian Drăgănescu, pe lângă care știuse să se impună în așa măsură, încât el nu se mai putea lipsi de ea, în primul rând fiindcă avea putere de muncă mare,

în al doilea fiindcă avea o concepție justă în afaceri, al treilea... ca om. Și astfel, din tânăra fiică de ofițer, devenise Vera Drăgănescu, cea mult invidiată, trăind într-o strălucire exterioară ca puține altele, căreia i se împlinia fiecare dorință abia gândită... numai una nu: aceea a mulțumirii sufletești și a fericirii...

În toată răsăgăiala, tot luxul care o înconjura, ea rămăsese singură. Avea ce e drept, sentimentul liniștitor că putea procura cu mijloacele-i nelimitate, o viață tihnită tatălui ei bătrân, iar fratelui ei posibilitatea de a studia, însă la urma urmei mai era și ea pe lume, cu dorul de viață a celor 26 de ani ai ei...

După dorința soțului, ea se retrase din afaceri imediat după căsătorie. El cerea soției sale numai să-l reprezinte strălucit în societate, lucru ușor pentru ea și binevenit pentru el. În felul acesta găsisse un câmp mare de activitate pentru Vera. Ea se supuse. De când nu se mai găsea în vârtejul afacerilor, interesul pentru treburile soțului ei slăbise. Societatea lui în afară și înlăuntrul casei lor luxoase nu-i procurau o compensație. Serbările fastuoase unde ea trebuia să fie cea sărbătorită, nu-i plăceau. Tonul gălăgios întrebunțat de acele cercuri și care se învărtea numai în jurul afacerilor sau modulului de a câștiga mult pe de o parte, iar frivolitățile pe de alta o desgustau, fiind cu totul în contradicție cu felul de a vorbi de acasă. Golul sufletesc provocat de singurătate — Vera nu avea copii — se accentua, se măria, când soțul ei începea să vorbească de relațiile de afaceri

și că trebuiau oarecari modificări în ele, spunând: Cu lupii trebuie să urlii!...

Evadarea din lumea aceasta, în aceea mult iubită a munților, o simțea ca o baie purificatoare a sufletului ei și era din toată inima recunoscătoare pentru aceasta soțului care-i cedase acest teren de munte, pe care vâna singură, deoarece el fiind în etate, era obligat să stea în casă și medicii îi interzisera formal să se mai ducă vreodată la vânătoare în munți...

Acum putea pleca adesea cu tatăl și fratele ei la vânătoare, însă de cele mai multe ori singură, cutreerând frumoasa regiune muntoasă, dedându-se cu trup și suflet frumoasei îndeletniciri a zeiței Diana, dacă... dacă ar mai fi fost acel suflet cu ea, tot un suflet tânăr, dornic de viață, care să răspundă speranțelor și aspirațiilor ei. Aceasta însă îi era soarta. Totdeauna singură! Așa a fost și atunci, la începutul războiului, când tatăl ei văduvit, o încredințase ca școlăriță de 12 ani, unor rubedenii indiferente și puțin iubitoare, tot astfel a fost când pornise în lupta vieții înconjurată de funcționare străine de ea și de sufletul ei, tot așa trecuse și prin viața ametoitoare de societate, tăcută... Totdeauna singură!

Când șirul gândurilor Verei ajunseră în stadiul acesta, atunci, în clipa aceea, avu senzația că nu mai este singură. Ea se scutură din visurile ei. Dolly mișcă cu bucurie din coadă, uitându-se înapoi. Vera întoarse capul. Vânătorul sta în picioare, cu brațul sprijinit de țeava puștei care-i atârna pe umeri, într'o poziție ce dovedea că nu venise de curând, ci era mai de multă vreme acolo. Ea sări în sus.

— Ei Miron, ce s'aude? întrebă în șoaptă, cu atitudinea unei adevărate vânătoare.

— Nimic! îi răspunse pe acelaș ton. Licheaua a dispărut ca prin farmec. I-am luat urma după bocancii lui țințiți, o bucată de drum, apoi pe coasta pietroasă i-am pierdut-o.

— Și căpriorii?

— La vreo patru sute de pași după colțul pădurii, acolo unde poiana se prelungește în pădure, este un loc liniștit, misterios. Acolo mai șade încă o căprioară bătrână și doarme. Așadar, vânatul nu a fost gonit de spurcatul cela. Acum ne apropiem amândoi vreo 300 de metri în sus spre liziera pădurii, acolo unde mijește printre arbori feriga roșcată, vedeți, în direcția aceea de unde pornește vâlceaua spre stânga, spre pădurea Statului. În colțul pădurii, locul se numește «râscrucea» și este tot pe terenul nostru. Aproape de hotar vine zilnic un căprior să se joace. Vântul ne este prielnic, așa că putem să-l ademim cu țipăt.

Miron întinse Verei arma care era rezemată de un copac, demontându-i luneta, pentru a putea trage și din fugă, luă sacul de vânătoare și paltonul, furișându-se amândoi — vânătorii înainte — pe marginea pădurii, la deal.

— Așa conia, acum ascundeți-vă lângă piatra cea mare. Așteptați încă puțin, apoi începem!

Vera trase piedeca. Miron se lungi dealungul desigurului de afine. Trecură câteva clipe Vânătorul scoase niște frunze proaspete de fag din carnetul său și le

așeză în fața lui, pe iarbă. În momentul când își rezimă coatele de pământ și voi să ducă una din frunze la gură, auzi o ușoară chemare a Verei.

— Pengg! troșni chiar deasupra lui o împușcătură. Ca mușcat viperă, Miron se întoarce, vede pe Vera cu arma la ochi, plimbând în cătare ceva roșu care trecea peste râscruce în direcția vâlceleii...

— Pengg!! porni focul din țeava a doua, după care se auzi lovitura glonțului în vânat... Căpriorul sare cu picioarele dinapoi în sus, căzând târiș la pământ, se ridică din nou, cu sărituri greoaie și spinarea încovoaiată, se apropie de vâlcea!... Se oprește agățat de un parapet, se prăbușește iară, se sbate...

Vera deschide expressul, încarcă.

— Pentru numele lui D-zeu, nu trageți conia! este lovit bine! Lăsați-l să moară acolo. Numai de nu s'ar ridica aproape de hotar!

Vera este nehotărâtă. Să lase un animal să sufere? Nu! Vrea să facă câteva sărituri înainte... Picioarul care călca pe cureaua lui Dolly, se ridică. Indată ce căinele pricepe că stăpâna vrea să se pună în mișcare, nu-și mai poate stăpâni sentimentul de libertate. Cu glas răsunător, se repede cu lessa târâș spre țap.

Vera strigă: «Dolly, aici!», fluieră... zadarnic. Basetul s'a dus!

Miron trebuie să râdă cu toată scena emoționantă care se petrecea și zise:

— Conia... strigați de prisos! Să chemi un basset în momentul când pleacă! dacă vine, nu este veritabil!

Dolly ajunge la căprior, vrea să-l gătue. Căpriorul se apără, lovindu-o, ea apucă din nou, este scuturată, iar apucă... se vede o amestecătură pe jos de căprior și basset, așa fel încât Vera nu mai poate trage. Atunci căpriorul își adună toate puterile, trânteste cu carnea o lovitură puternică și zvârle cățelușa departe încolo, apoi coboară în vâlcea. Arătarea cea roșie ajunge la buza opusă a vâlceleii și dispăre cu botul la pământ printre stânci și lăstăriș, în pădurea Statului.

Se mai aude sgomotul atingerii de crângi a vânatului, trosnituri de crângi uscate, în aerul subțire de munte; crengile unui brad se mișcă încoace și încolo... deodată tăcere.

— Acum își face testamentul dincolo la șeful silvic, spuse vânătorul supărat, clătănând capul cu neplăcere. Dolly ședea foarte amărâtă, se uita la stăpână, ca și când ar fi vrut să spună: «Așa, acum trebuie să zac». Ridică un picior dinainte, chelălăe tare când încearcă să-l pună jos. Pare a fi rănită.

Vera, după ce trăsese scurt hotărâtă cele două focuri, fiind condamnată la inactivitate, încremenise, cu obrajii înroșiți din cauza repeziciunii cu care se desfășurase evenimentele.

— Ei, am spus eu! Dacă-i D-zeu cu tine, scapi! Dar cred conia că trebuie să fi auzit ceva căpriorul în pădurea deasă de a venit el fără căprioară, fugind ca necuratul peste râscruce, fără să-l fi ademinit cu țipăt?

Stăpâna terenului de vânătoare nu răspunse, ci se duse îngrijorată spre Dolly, care venia, schiopătând înapoi la

stăpână. În primul rând venia grija pentru cățelușe, care ridica spre stăpâna ei piciorușul, cerând par-că ajutor. Vera se aplecă asupra ei, o luă în brațe vorbindu-i dulce și veni înapoi la piatra cea mare, unde o aștepta vânătorul.

Cățelușa avea o tăietură adâncă dealungul piciorului până sus la cot, din care sângera.

— Țineți-o coniță. Dau fuga până la izvor să iau apă — colo sus lângă coliba dela stână este izvorul — și o vindecăm.

După câteva minute vânătorul se înapoie aducând într'un termos — pe care-l golise înainte — apă proaspătă. Miron îngenunchie lângă vânătoriță și ambii «Samariteni» spălară bine rana lui Dolly.

— Coniță, dacă aveți curaj, apucați bine de tot cățelușa, dar să nu-i dați drumul când va începe să urle.

Vera făcu cum i se spuse: «Haide, cățelușa maichii, fetița mică» și o ținu cu putere, în timp ce Miron, neavând altfel de alcool, turnă țuică din bidonul său pe rana animalului care se sbătea din răspuțeri.

— Cuminte, cățelușe, cuminte, las' c'am s'o pun eu în sac și s'o duc în spinare, o liniști el. Infășură apoi batista Verei în jurul piciorului rănit, legând-o cu un capăt de sfoară pe care-l scoase din buzunarul «universal» al hainei sale de vânătoare, nu fără a mângâia cu privirea mâinile delicate și îngrijite care-i ajutau întocmai ca cele ale unei surori de caritate.

Vera privise mișcată și recunoscătoare, toate mișcărilor vânătorului.

— Miron, spuse ea cu o voce binevoitoare, ești un om bun și cum se cade, pentrucă ești atât de milos față de animalul acesta.

— Numai fiindcă este al d-voastră, coniță, se apăra el.

Privirile amândurora se țintiră o clipă. O roșeață fugitivă trecu pe fața Verei, care se uită numai decât la «fetița ei mică» ce se făcuse colac pe mantaua stăpânei, plângând și cerșind milă cu glasul ei subțire și tremurat, pentru ca apoi să se resemneze trăgând pui de somn, consolarea câinilor.

— Coniță, întrerupse vânătorul respirând adânc, tăcerea greoaie care domnia, ca și când se hotărise în urma unei lupte mari cu el însuș să ia o rezoluție. «Conița... nu-i așa că ar fi vrut să ia coarnele căpriorului care s'a dus?»

— «Da, sigur» răspunse stăpâna, «poate că ne-o dă mâine șeful silvic».

— «Ba n'o să le dea niciodată. Șeful este unul nou, un colecționar căruia nu-i place să mănânce cu d-l Drăgănescu din aceeaș strachină, știți de atunci» răspunse vânătorul, surizând, arătându-și dinții lui albi și sănătoși. «Inșă conița va avea în orice caz coarnele».

Vera privise întrebător pe tovarășul ei. Miron nu răspunse, ci porni grăbit spre vâlceaua de hotar.

Ca fulgerul se ridică Vera de jos.

Nebunul nu vrea cumva?... N'o fi vrând să comită vreo nelegiuire? din pricina ei? Omul acesta cinstit și conștiincios, Miron fiul vânătorului șef?

— «Miron!» sună tăios strigătul adresat vânătorului.

Acesta se opri o clipă, luptând cu sentimente calde și prevestitoare. Tocmai voia să calce în vâlcea...

— «Miron!» Chemarea-i sună la ureche ca un țipăt de spaimă.

— «Miron! aici la mine!»

El întoarse capul.

Vera sta dreaptă în picioare lângă piatra cea mare, cu ochii scânteietori, mânioși, mâna ridicată, cașicând ar fi voit să-l apuce, să-l oprească dela nelegiuirea ce era pe cale s'o comită.

Genunchii vânătorului tremurară o clipă, sângele i se ridică în obraji: un sacrificiu, un sacrificiu imens pe care voia să-l aducă simțului său de datorie, din pricina dragostei, era respins!

Încet își schimbă direcția, venind înapoi cu mâinile goale ca de cerșetor. Un sunet care semăna cu un geamăt, desvăluind sentimente de multă vreme reținute, ieși din pieptul vânătorului, în clipa în care căzu în genunchi lângă Vera, sprijinindu-și fața înfierbântată de mâna stăpânei ce atârna fără putere pe lângă corp.

— «Miron, ...ce-ai... vrut... să... faci!»

Capul său se ridică încet. În privirea ochilor lui se citea vinovăție, îndoeală și o declarație fierbinte.

Un vifor de sentimente cutremură pe Vera. Ea apucă părul abundent și cald al lui Miron și aplecă fără rezistență capul său pe spate. Ii luă fața între mâinile ei, de rassă, fine și frumoase, întocmai cum ai lua în mână o pasăre sperioasă. Ochii ei negri, cari mai puteau privi atât de feciorelnic, cuprinseseră întregul său suflet, îl posedară, abandonându-l în acelaș timp pe al ei.

— «Tu copil mare și drag», sună glasul ei plin de doruri nerealizate, cu gingășie de mamă și cu ferma hotărâre de abandonare... «...Au fost tot vieți străine acelea pe care le-am trăit, întâiu cu griji, apoi muncind, la urmă în strălucire... tot vieți străine... tuturor le lipsia dragostea unui alt suflet compătimitor, care să fi fost ecoul sufletului meu... este permis ca o singură dată să-mi trăiesc viața mea proprie... copilul meu mare!»

Se aplecă mult în jos spre el și atinse foarte ușor, tremurând, buzele ei de ale sale.

Miron nu pricepuse sensul cel mai adânc al vorbelor ei, însă simția în inima lui cinstită și tânără, cum simte dragostea, când îi vorbește dragostea. El privia cu o sfântă cutremurare spre femeie, ca la o minune, iar ea lunecă lângă el pe covorul moale și verde. Ochii săi treceau peste pielea sidefată a grumazului ei, bănuind doi boboci divini, trandafirii, acoperiți de țesătura fină a dantelelor... pulsul părea că i se oprește... apoi, închise ochii într'o fericire niciodată cunoscută...

Soarele îi înveli pe amândoi cu un vâl sclipitor de lumină albastră-aurie.

Sus pe cerul încântător al unui început de vară, doi fluturi jucăuși se legănau peste divina tăcere a pădurii. Printre miremele îmbătătoare ale florilor, și prin marea tăcere a codrului, se închea povestea eternă de dragoste... Pasiune!...

* * *

Când Miron deschise ochii, soarele trimetea oblic razele sale peste poiană. El își frecă fruntea. Se uită în

jurul său. Strigă... era singur. De stâncă era încă rezimată carabina cu două țevi a d-nei Vera și a sa. Mantaua și conținutul sacului de vânătoare era răspândit pe jos, sacul lipsia, Vera și « Dolly » pleaseră.

Cu privirea lui în care se putea ceti mirare și nelămurire, sârmanul Miron ședea jos respirând adânc, cu ochii încremeniți spre zarea nemărginită. Soarele sta gata să se ascundă în spatele Coziei și un colorit rece-violet ștergea strălucirea plină de viață de pe toate lucrurile, când vânătorul se ridică. El puse la spinare carabina Verei, iar pe a sa o agăță de umăr peste mantaua stăpânei, luă bastonul în mână, pornind îngândurat și încetla vale.

Singurătate tăcută și adâncă se întindea asupra « Răscrucii » și poienilor.

Un sgomot ușor de pietre rostogolite...

Să fie vânat?...

Cam la înălțimea locului unde trăsesese Vera asupra căpriorului, apărură deodată din vâlcea, mascată de un grup de măcăciș, o pălărie, apoi un cap și se putu recunoaște un obraz care spionă cu multă precauțiune în toate părțile: « Nimic anormal »!

Incepe să se miște din nou. Un corp apare încet, bucată cu bucată din adâncimea vâlcelei, se strecoară pe marginea ei, ieșind afară pe poiană.

Era Pătrașcu Mocanu.

Acesta, un bărbat mai tânăr, lat în umeri și în al cărui corp se ghicea forța, se uita prevăzător peste poiană la « Răscruce ».

(Va urma)

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

BRIGADIERII ABSOLVENȚI AI ȘCOALEI DIN SIGHET ÎȘI FAC DATORIA

Primum la redacție copiile a trei procese-verbale de contravenție, dresate de Brigadierul de vânătoare Tudur Vasile angajat pe terenul d-lui Dr. Amilcar Georgescu în com. Baba Ana jud. Buzău.

Conform art. 92 din lege, cel ce descopere delictul are dreptul la 1/2 din amenda aplicată delinquentului. Rugăm Serviciul Vânătoarei să răspunde asemenea om al datoriei.

Uniunea mulțumește pe această cale Brigadierului, povătuindu-l să meargă înainte pe drumul datoriei.

Red.

O CONTRIBUȚIUNE

În articolul intitulat « Cu prilejul stârcului alb », (Revista Vânătorilor, Decembrie 1929) d-l Maior C. Rosetti-Bălănescu citează câteva exemplare de *Bubulcus ibis ibis* (L.) împușcate în țară. Printre ele nu figurează însă unul ce se află la Muzeul Zoologic din București; acesta poartă eticheta cu următoarea inscripție: « Ardea ibis L. ♀ ad. Saltava, jud. Ialomița, România, 28/VII 1911, donat. de Dombrowski ».

Acest exemplar nu este amintit în « Ornithologia Romaniae » de R. de Dombrowski; după cum arată și d-l Maior C. Rosetti-Bălănescu, Dombrowski declară că în cursul cercetărilor sale n'a întâlnit această specie în țară. Probabil, că a fost împușcat după redactarea definitivă a cărții lui Dombrowski.

București, 2 Martie 1930.

S. Pașcovsky.

U R Ș I I

Pe străzile Capitalei, și probabil că în țara întreagă, se văd urși ferecați în lanțuri, cu verigi trecute prin nas și buze, cu colții rupți sau smulși, cu ghiarele tăiate până în carne, jucând la colțuri de străzi, cum le cântă țiganul conducător.

Această priveliște tristă pentru orice om de inimă este savurată de toți gură-cască care se adună în jurul urșilor; unii se lasă călcați pentru vindecarea miraculoasă a vreunui junghi; alții smulg trei fire de păr din coadă pentru descântat, iar țiganul încasează banii naivilor barbari.

Nu există nici un reprezentant al autorităților să interzică această fără de lege?

Red.

O MUNCĂ DE 20 DE ANI PE TĂRÎMUL VÂNĂTOAREI

Societatea de vânătoare « Lunca » din București a parvenit după 20 de ani să populeze terenurile sale de vânătoare și să-și mărească fondurile, grație înțeleptei și energicei conduceri a d-lui Dr. Costinescu, secondat de d-l Anton Wimmer și de Comitetul de conducere.

Nu este ușor pentru o societate de vânătoare să îndrumeze pe toți membrii ei pe calea adevărată a vânătoarei corecte, a respectării unor hotărâri — care deși nu sunt prevăzute în lege — sunt luate numai în interesul propășirii vânătoarei. Totuși n'au reușit să facă decât puține societăți de vânătoare, au reușit cu mult succes membrii Societății « Lunca », care în ultimii 10 ani au muncit cu tenacitate pentru a ajunge la rezultatele pe cari le redăm comparativ cu situația dinainte.

La 1 August 1909 încasările Societății de vânătoare « Lunca » erau de lei 622.

La 1 August 1929 încasările s'au ridicat la suma de lei 527.268,30.

În 1911 Soc. « Lunca » arendază terenul de vânătoare pădurea Pasărea iar în 1916 pădurea Cernica care în anii aceia erau aproape lipsite de vânat, din cauza braconajului care se exercita acolo în mod barbar. După o muncă fără preget de ani îndelungați Societatea a parvenit să facă în anul 1929 — 1930 următorul tablou de vânat:

Iepuri 772, vulpi 19, lupi 3, mistreți 7. Iar totalitatea vânatului ucis în ultimii 10 ani aproape exclusiv în aceste 2 păduri se ridică la 5373 iepuri, 179 vulpi, 17 lupi și 47 mistreți.

Aceste date au fost extrase din lista de premii acordate prinzilor pentru fiecare bucată de vânat ucis la bătăi.

Tot în ultimii 10 ani Societatea a plătit salarii și premii personalului, suma de lei 824.350.

Rezultatele obținute de conducerea acestei Societăți, nu se rezumă exclusiv la înmulțirea, paza și protecția vânatului ci a construit 2 case de vânătoare împreună cu o întreagă instalație pentru Fazanerie ce costă 600.000 lei, angajând Brigadieri de vânătoare specialiști, și abia deaci înainte se va cere membrilor Societății muncă și sacrificii care — fără îndoială — în curând va da roade, promovând Societatea de vânătoare « Lunca » în fruntea societăților din România servindu-le de model.

Felicităm pe calea aceasta pe d-l Președinte Dr. Costinescu precum și pe toți colaboratorii săi, urându-le spor la muncă.

Red.

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

VÂNĂTORUL ESTE DATOR SĂ POSEDE BINOCLU ȘI SĂ DESCHIDĂ OCHII

Extragem dintr'o revistă germană un caz interesant, comunicându-l camarazilor vânători:

În seara zilei de 16 Iulie trecut (dată la care vânătoarea Cerbului era oprită), d-l N. din Glotzen (Germania) vâna pe terenul său și vede pe la ora 8 seara un căprior (vânarea lui nu era interzisă) care ieșise de repetate ori pe o parcelă de teren cultivat. Vânătorul se apropie, așteaptă, și la ora 9 vede din nou vânatul ieșind și trage. Când se duce la vânatul căzut, vede că ucisese un cerb cu 8 ramuri.

Judecata îl condamnă la o amendă mare, arătând în motivarea sentinței că vânătorul trebuie să posede binoclu, dacă nu poate distinge cu precizie vânatul în care vrea să tragă.

Reclamantul face apel pe care Curtea îl respinge ca nefondat, arătând printre altele că este indiferent dacă contravenția a fost comisă cu sau fără intenție din moment ce ea a fost indubitabil stabilită.

Ministerul Agricult. și Domeniilor
Direcția Zootehnică
Serviciul Vânătoarei
No. . .

PRESCURTARE DE PUBLICAȚIE

Prin Deciziunea Ministerială No. 34462/930 s'a hotărît oprirea vânătoarei cu copoi în jud. Hunedoara, pe întreg anul 1930.

* * *

Prin D. M. No. 29893/930, s'a hotărît oprirea vânătoarei în comunele Șibot și Balomir, jud. Hunedoara, până la 1 Febr. 1931.

* * *

Prin Deciziunea Ministerială No. 31948/930, s'a hotărît oprirea vânătoarei de capre negre pe întreg masivul Bucegilor, pe timp de un an.

* * *

Prin Deciziunea Ministerială No. 32854/930, s'a hotărît oprirea vânătoarei în com. Sărăcsău și Băcăinți, jud. Hunedoara, până la 1 Februarie 1932.

* * *

Prin Deciziunea Ministerială dela Journ. No. 3029, s'a hotărît oprirea vânătoarei de iepuri în jud. Vâlcea pe anul 1930, până la închiderea legală, 1931.

* * *

Prin decizia Ministerială No. 2303/930, s'a hotărît ca vânătoarea de capre negre să se facă în întreaga țară numai până la 31 Decembrie al fiecărui an.

~ ~ ~

Primăria Comunei Carani
Jud. Timiș-Torontal
No. 72/1930

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 3 Martie 1930, ora 8 a. m., se va ține licitație publică pentru arendarea dreptului de vânat de pe un teritoriu de circa 4000 jugăre (în afară de pământul expropriat și moșia Feger) pe un timp de cinci ani, începând dela

1 Februarie 1930 până la 1 Februarie 1935, cu oferte închise, sigilate și prevăzute de vadiul prescris de legea contabilității publice.

La această licitație pot concura numai acei cari sunt autorizați din partea inspectoratului de vânătoare.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficiale în biroul notarial din Carani, oferanți în ofertele lor vor indica că cunosc pe deplin condițiunile de licitație.

Carani, la 20 Ianuarie 1930.

Primăria comunală

~ ~ ~

Primăria com. Caporal-Alexa
Jud. Arad
No. 173/1930

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Primăria com. Caporal-Alexa, jud. Arad arendează prin licitație dreptul de vânat asupra terenului de cca. 2000 jughere din fostul domeniu pe timp de 5 ani cu începere dela 1 August 1930.

Licitatia va avea loc la Primăria Comunală în ziua de 5 Aprilie 1930, ora 10, și se va face cu respectarea dispozițiilor legii pentru Protecția Vânatului și Legii Contabilității Publice.

La caz, când prima licitație n'ar avea rezultat, licitația se va repeta în aceleași condițiuni în ziua de 25 Aprilie 1930.

Caporal-Alexa, la 1 Martie 1930.

Primăria.

~ ~ ~

Primăria Com. Oroiu de Câmpie
Jud. Mureș
No. 1956/1929

PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștință generală, că terenul de vânat al comunei Oroiu de Câmpie, jud. Mureș, se dă în arendă prin licitație publică, pe termen de trei ani, adică dela 1 Ianuarie 1930 până la 31 Decembrie 1932.

Licitatia se va ține la primăria comunei Oroiu de Câmpie, în ziua de 26 Martie 1930, ora 10 a. m.

Prețul de strigare 200 lei.

Vadiu 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea la notariatul Baud, în orele oficiale.

Oroiul de Câmpie, la 20 Ianuarie 1930.

Notar, Dumitru Gherghel

Primar, Radu Virgil

~ ~ ~

Primăria Comunei Ferendia
Jud. Timiș-Torontal
No. 506/1930

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că dreptul de vânat asupra terenurilor aparținătoare comunei Ferendia, jud. Timiș-Torontal, în întindere de 5560 jug. cad. se va da în arendă pe timp de cinci ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1930 până la 30 Decembrie 1935, prin licitație publică orală în biroul notarial al acestei comune la 20 Martie 1930, ora 10 a. m. La licitație se vor admite acei cari întrunesc condițiunile art. 13 din legea pentru protecția vânatului. Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul notarial între orele oficiale.

Primăria

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale luni, pentru a putea apare în numărul luni viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

VANATORUL CULT VIZITEAZĂ EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ DE VÂNĂTOARE

LEIPZIG, MAI-SEPTEMBRIE 1930

unită cu Expoziția Internațională de blănuri

Dintre cele mai mari terenuri germane pentru Expoziție, cu o suprafață totală de 400.000 m² sunt destinate numai vânătoarei 2 hall-uri imense. Acestea, cuprind Expoziția internațională germană de vânătoare. Ele conțin descriere amplă a istoriei vânătoarei o expunere de trofee, într'o măsură care nu a fost arătată până acum și expoziția specială a „animalului de vânătoare în artă plastică”. Datoriile vânătorului ca îngrijitor al animalelor sălbatice și importanța administrării vânatului, sunt în mod special scoase în evidență. Industria armelor și munițiilor, optica și industriile analoage, sunt expuse în secția „vânătoarei”. Într'un parc cu terenuri libere ale expoziției, sunt vizibile vie, cele mai valoroase animale din toate colțurile pământului. Plăcutul parc al orașului mondial ca și cinematograful, oferă vizitatorilor recreație, distracție și instruire, sub formele cele mai variate. A arăta expoziția vânătoarei unită cu cea a blănurilor este și ținta expoziției internaționale de blănuri, care în mijlocul altor 3 mari hall-uri, formează o expoziție plină de efect.

Informațiuni la „IPA“ Leipzig, C I Brühl 70.

Fasani Ungurești

GALGA
Ferma de

fasani
ungurești

TURA (Jud. Pest) Ungaria

a aristocratului baron Victor Schosberger

Crescătorul John Butter

expediază din rasă pură și de prima clasă material de crescătorie: P. mongolicus, P. torquatus, P. versicolor, P. colchicus, P. formosanus

OUĂ DE FASANI

PUI DE O ZI

FASANI DE PRĂSILĂ

FASANI DE VÂNĂTOARE

(prin încrucișare)

LISTA DE PREȚURI LA CERERE

Transporturi se fac în ordinea primirii comenzilor. — Fasani de vânătoare pentru reîmprospătarea sângelui se primesc imediat.

DE VÂNZARE

Câine brac german, etatea trei ani, exterior foarte frumos, nas foarte bun, perfect dresat și ascultător (nu alungă vânatul), de rasă pură, se vinde cu

PREȚUL DE LEI 15.000

A se adresa la «Uniune»

ȘCOALA DE DRESAJ

pentru câini de vânătoare
și sport

Ieftin și garantat. Informațiuni —
răspuns plătit

Crescătorie de câini și
școală de dresaj al câinilor

HOMOROD I.

jud. Tarnava Mare

HUBERTUS

Primul atelier român de armurărie cu forță electro-motrice și cu mașini speciale

BUCUREȘTI, CALEA GRIVIȚEI No. 26

In atențiunea vânătorilor

Avem onoare să Vă aducem la cunoștință, că am deschis uzina noastră cu toate instalațiunile sale în **București, Calea Griviței No. 26**, prin aceasta împlinim o dorință veche a onoraților vânători și le stăm direct la dispoziție. Nu trebuie să vă serviți mai departe de meșteri ne-

pricepuți ci renunțând la munca lor, vă puteți feri de mult necaz și cheltueli dacă recurgeți la lucrările noastre.

Uzina noastră este organizată pentru a corespunde tehnicii de arme în toate domeniile, afară de aceasta dispunem de cei mai buni experți mai ales pe terenul **armelor moderne și automate**.

In sensul practicii dezvoltate în cinci state europene se vor efectua lucrările cele mai complicate așa ca să corespundă chiar și pretențiilor celor mai delicate și anume conform metodelor engleze, belgiene, franceze, germane și austriace, așa cum este cerută de fabricatul și calitatea armei dată în lucrare.

Orice lucrare se va efectua în timpul cel mai scurt și modul cel mai precis, cu prețul cel mai eștin.

Construirea patului până la cea mai luxoasă montare de ochian: pe puști cu trei țevi și de repetiție, executate precis. Montaje de țevi noi și de rezervă. Lustruire neagră, cenușie și marmorizare, după model englez.

Nu duceți deci arma Dv. într'alt loc ci aduceți-o în uzina noastră unde vi-se face bine, precis, eștin și imediat.

Arma este obiectul cel mai drag al vânătorului adevărat. Dânsul nu se duce la laici, nu primește decât muncă bună iar aceasta n'o are decât numai la noi care preluăm garanția cea mai mare posibilă pentru lucrare.

Din arma Dv. veche facem una nouă! Magazin stabil pentru toate cartușele existente în Europa, pentru drillinguri și arme automate sau cu repetiție. Constructori de arme și calculatori balistici proprii.

Transporturi și reparări pe calea poștei în toate părțile țării, se efectuează în modul cel mai punctual pe răspunderea noastră.

In atenția societăților de vânătoare din provincie

Dacă membrii trimit în bloc armele spre a fi reparate, acordăm rabat chiar și la transportul gloanțelor și munițiilor. Preluăm garanția pentru fiecare armă trimisă.

Așteptând binevoitorul Dv. sprijin, rămânem cu salutări vânătoarești

Prima uzină specială de arme din România Mare

HUBERTUS

București, Calea Griviței No. 26

CORRESPONDENȚĂ: română, germană, maghiară.

PUETI de BRAD

SE VÂND 20.000 PUEȚI DE
BRAD DELA 30 — 80 cm.
PREȚUL PLANTAȚII LA
DOMICILIU LEI 10 BUCATA

A se adresa:

MALANUCU ION, ALBEȘTI (Muscel)
Brigadier de Vânătoare

CĂȚEI BRACK GERMAN!

Am de vânzare căței de 8 săptămâni din părinții «Eick v. Runnenstein» și «Fruska Sicilia».

Căței din anul trecut prezentați la concursuri și expoziții, proveniți din această combinație de sânge, au fost fără excepție premiați.

ERVIN MÜLLER
Casier al Com. de avere
Caransebeș

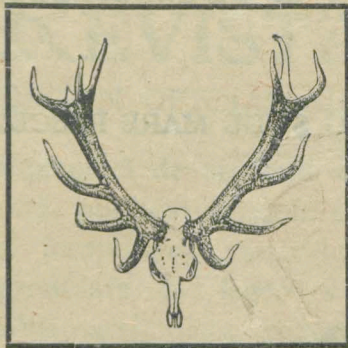
SE CAUTĂ

Pentru studii, **VEVERIȚE** sănătoase, oferindu-se 50 lei bucata. A se adresa d-lui R. I. Călinescu, laboratorul zoologic, București I, Strada Academiei No. 14.

Brigadier de vânătoare

Absolvent al Școalei din Sighet oferă serviciile sale Societăților de vânătoare sau proprietarilor de terenuri de câmp.

A se adresa la «Uniune»

VIZITAȚI
EXPOZIȚIA

EXPOZIȚIA INTERNATIIONALĂ DE VÂNĂTOARE „I.P.A.“ DIN LIPSCA

Pentru prima oară în Germania se va ține o Expoziție Internațională de Vânătoare și blănuri la Lipsca între lunile Mai până în Septembrie 1930. Comitetul de conducere invită toți vânătorii din lume să viziteze această expoziție unde vor putea admira tot ce interesează vânătoarea.

ING. HERM. ZOLDY

F O S T

CAROL RISKE & Co.

BUCUREȘTI 1, STR. EDGAR QUINET, 6

CEL MAI BOGAT DEPOZIT DE ARME, MUNIȚIUNI
ȘI ARTICOLE DE VANĂTOARE DIN ȚARĂ

Arme de vânătoare Verney-Carron	dela lei 5.500.— buc.
Arme de vânătoare Lepage	» » 4.500.— »
Arme de vânătoare Masereel	» » 2.500.— »
Pistoale automate Browning cal. 6.35 mm.	» 1.000.— »
» » » » 7.65 și 9 mm.	» 1.200.— »
Cartușe încărcate Jagdkönig 70 mm.	» 10.— »
Cartușe încărcate Atlantik	» 8.50 »
Cartușe încărcate Trapshooting	» 8.— »
Cartușe încărcate Sellier & Bellot	» 7.50 »
Cartușe încărcate cu pulbere neagră	» 5.25 »
Tuburi cu capse Gevelot	dela » 1,35.—2 »
Bure groase de păslă, lipite, 12 mm.	» 240.— kg
Bure groase, lipite, 12 mm., 1000 bucăți circa 1.700 kgr.	» 160.—
Alice tari englezești	» 46.— kgr.

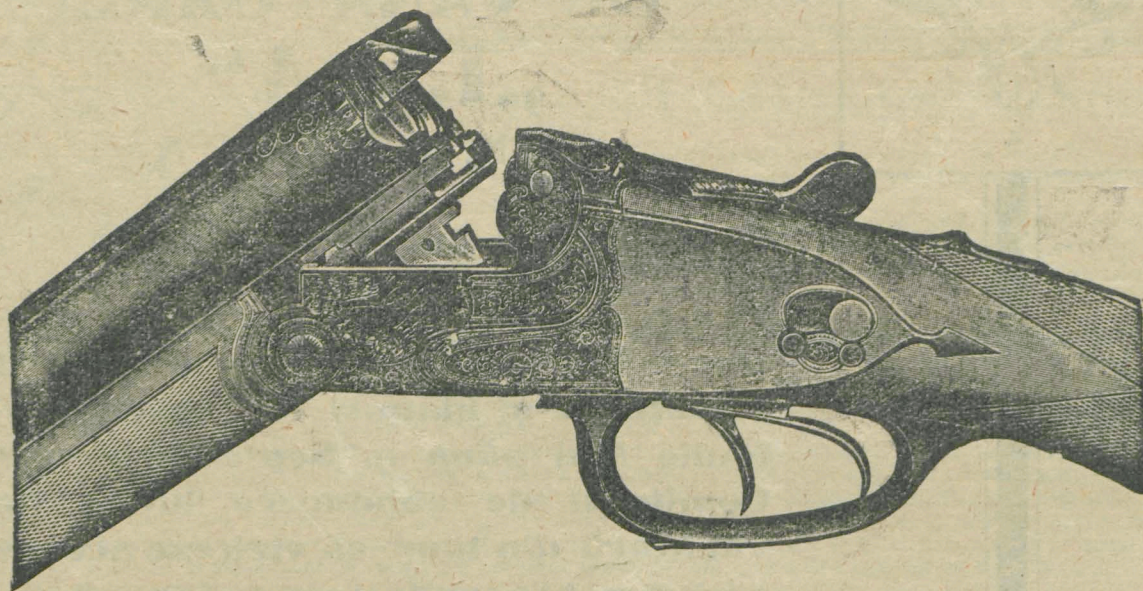
ROG CEREȚI CATALOGUL PE 1929

SERVICIUL PROMPT ȘI CONȘTIINCIOS

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alică cu două țevi, sau cu una de alică și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efactor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 4.000 LEI LUNAR

$\frac{1}{2}$ " 2.500 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.500 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

**A B O N A M E N T U L L A
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceia, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETE-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI